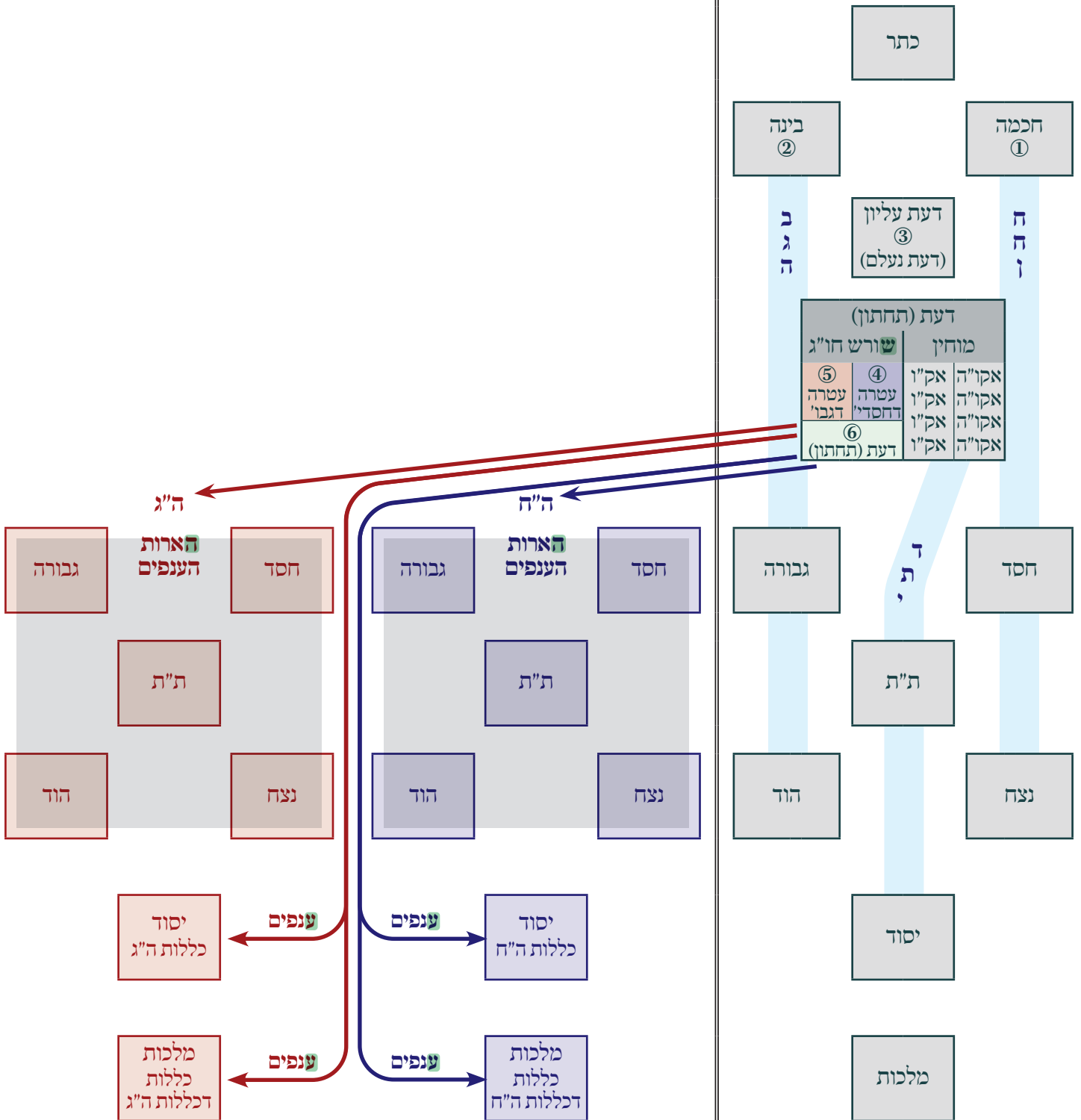

מערכת חסדים וגבורות - ה"ח וה"ג

מערכת מוחין - עשר ספירות

מקורות

תולדות אהרון ומשה (הרב פירא) דף ה' ריש ע"ב (מערכת המוחין ומערכת החו"ג הם ב' מערכות נפרדות, עצמאיות).
 ע"ח ח"ב דף י"ב אע"ד (שורש החו"ג נמצא בדעת של מערכת המוחין), דף ח' ע"ד ריפ"ש אות ב', דף ה' ע"ג.
 אוצ"ח דף ל"ה ע"ג אש"ל אות א' (הארות הענפים בה"ק, הענפים ביסוד. ענין התפשטות בצלם).
 נה"ש דף כ"ח ע"ד.
 באתי לגני ח"א דף פ"ב ע"ב, ח"ב דף קל"ג ע"ב.
 פאת השדה דף ש' ע"ב.
 משנת חסידים תפילת האצ"ל משנה ה' הלכה י'.

[סא:]

הַגְּדוֹל

כ' צירופים

לדחות קו ימין דמוחין דקטנות (מהגרון), לחסד

אֱהִיָּהּ^א

יְהוָה

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

אלף למד הי יוד מם

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אלוה

אלף למד

לדחות החסד דמו' דאימא (מהגרון), לחסד דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

[סב.]

לג' כלי חסד דז"א^ב

א, אל, אלו, אלוה

אלוה

אלף למד

ולדחות הנצה (מהחסד), לנצח דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי נצח דז"א^ג

יְהוָה

צַב צב

צבא

לחזור ולהוציא אור החוזר דפרק עליון (כתף) ופרק אמצעי דחסד דז"א.

^ד ולהעלותו כנגד פרק ראשון דחסד והגרון דז"א, לבנות ולתקן חסד ונצה דלאה

להמשיך דרך מחיצות^ה יסוד דאימא

חסד ראשון, לחסד דז"א

יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אלוה

אלף למד

- א. א"ה ובקצת סידורים אין כתובים הנרנח"י אלו במוחין דקטנות כלל, ובסידור הקצר כתובים שם בג' מקומות שהם במלות הגדול הגבור והנורא כמש"ל שנמשכין בג' מלות אלו לחג"ת, אבל בירידתן לב' שלישי תפארת ולנה"י אין כתוב שם הנרנח"י ההם ואולי סמכו על המעין כן נלע"ד. [לשיטת השד"ה, עיין פאת השד"ה דף שנ"ח, אין לראות נרנח"י בדחיית המו' דקט']
- ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דנצה עם פ"ת דחסד דז"א לחברו עם פרק אמצעי דנצה דאימא ועי"ז נעשה ספירת חסד דז"א כלולה מג"פ.
- ג. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב' פרקין תתאין דנצה דז"א לחברו עם פ"ת דנצה דאימא ועי"ז נעשה ספירת נצח דז"א כלולה מג"פ.
- ד. א"ה ר"ל פרק אמצעי להעלותו לפרק עליון ופרק עליון להעלותו לגרון דז"א. עיין בע"ח ש' יעקב ולאה פ"ה.
1. עי' פאת השד"ה ח"ב דף ש' ע"א. עי' אוצ"ח (ש' המוחין פ"ב) דף ל"ה ע"ג אות א'. וכן באתי לגני ח"א דף פ"ב סע"ב, בענין התפשטות בצלם, מחיצות.

הגבור

ולדחות ההוד (מהגבורה), להוד דז"א [סב:]

אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָא יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
לג' כלי הוד דז"א
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד

לחזור ולהוציא או"ח דמוחין דפרק עליון
(כתף) ופרק אמצעי דגבורה דז"א.
להעלותו כנגד פרק ראשון דגבורה והגרין
דז"א. לבנות ולתקן גבורה והוד דלאה

להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא גבורה
דחסדים, לגבורה דז"א
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
לג' כלי גבורה דז"א
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד

כ' צירופים
לדחות קו שמאל דמו' דקטנות (מהגרין), לגבו'

אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד

לג' כלי גבורה דז"א
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד

לדחות הגבורה דמו' דאימא (מהגרין), לגבורה

אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
לג' כלי גבורה דז"א
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד
אֱלֹהֵי הָה יוֹד

א. א"ה בס"ה כ"כ להעלות פ"ע דהוד עם פ"ת דגבורה דז"א לחברו עם פרק אמצעי דהוד דאימא ועיי"ז נעשה ספי' גבורה דז"א כלולה מג"פ.

ב. א"ה בסידור הארוך אין כתוב שם המוחין אלו ולא מוחין אחרים וזולת המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג וקנ"א בד' כריעות וזקיפות אין עוד מוחין כלל וכלל ועיין בס' עלי נהר דט"ז ע"א אות נ'.

ג. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דהוד דז"א לחברו עם פ"ת דהוד דאימא ועיי"ז נעשה ספי' הוד דז"א כלולה מג"פ.

וְהַזְכִּירָא

כ' צירופים

לדחות קו אמצעי דמוחין דקטנות (מהגרון),

לתפארת דז"א

(אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אֱוֹהִיָּוְהוּ אֱוֹהִיָּוְהוּ

יְוֹהוּוְהוּ יְוֹהוּוְהוּ)

אלף למד הא יוד מם

אלף למד הא יוד מם

לשליש עליון כלי תפארת דז"א^א

יוד הא ואו הא

[סג.] לדחות תפארת דמוחין דאימא (מהגרון),

לתפארת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה ואו הה אלף הה ואו

לג' כלי תפארת דז"א^ב

יוד הא ואו הא

ייה יהו יהוה

יְוֹהוּוְהוּ

ולדחות היסוד (מהתפארת), ליסוד דז"א

אֱוֹהִיָּוְהוּ אֱוֹהִיָּוְהוּ

יְוֹהוּוְהוּ יְוֹהוּוְהוּ

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה ואו הה אלף הה ואו

לג' כלי יסוד דז"א^א

יאה דו נהי

שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד

שיין דלת יוד

לחזור ולהוציא או"ח דמוחין דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי תפארת דז"א.

להעלותו כנגד פרק ראשון דת"ת והגרון

דז"א. לבנות ולתקן תפארת ויסוד דלאה

להמשיך [י"ה]¹ דרך מחיצות יסוד

דאימא [ו"ה בלי מחיצות] ת"ת דחסדים,

לתפארת דז"א

יְהוָה

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא

ייה יהו יהוה

יְוֹהוּוְהוּ

גם יכוין בו' דוהנורא להמשיך אור גדול מיסוד דאבא הארוך [שבדעת דז"א, להאיר]

בתפארת דז"א [צ"ל לתפארת דז"א], כדי לבנות פרצוף דנוק' (באל עליון)

א. א"ה צריך לכוין להמשיך לשליש עליון תפארת דז"א דוקא שהוא בכלי הפנימי דז"א והוא שם מ"ה.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דיסוד דז"א עם פ"ת דת"ת דז"א לחברו עם פרק אמצעי דיסוד דאימא ועי"ז נעשה ת"ת דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דיסוד דז"א לחברו עם פ"ת דיסוד דאימא ועי"ז נעשה יסוד דז"א כלול מג"פ.

1. עי' באתי לגני ח"א דף פ"ג סע"ב, ב"ש תחתונים דת"ת מגולים (בלי מחיצה).

[ס.ד.]

גומל

להמשיך פרקין אמצעים דאבא ל(כ) חב"ד דז"א ולדחות הפ"ת לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף יהא יוד יהא
אלף יהא יוד יהא
אֱהִיָּה

לג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

לג' כלי חכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יהו יהוה
יוד הא ואו הא

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

[ולדחות הנה"י לחג"ת]

אֱהִיָּה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
י
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יהו יהוה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלף למד

יכוין לדחות מוחין דקטנות [כל ה 60], לב' שלישים התחתונים דתפארת דז"א
בינה (20) חכמה (20)
אלף למד הה יוד מם אלף למד הי יוד מם

דעת דגבורות (20) דעת דחסדים
אלף למד הא יוד מם אלף למד הא יוד מם

לב' שלישי ת"ת דז"א
י יהו יהוה
יְהוָה

חסדים

[ס.ד.:]

להמשיך ב' חסדים דנצח והוד דאימא לנצח והוד דז"א¹

יְהוָה

יְהוָה

לג' כלי הוד דז"א

לג' כלי נצח דז"א

אֲדָנִי

יְהוָה

א צבאו צבאות
אות

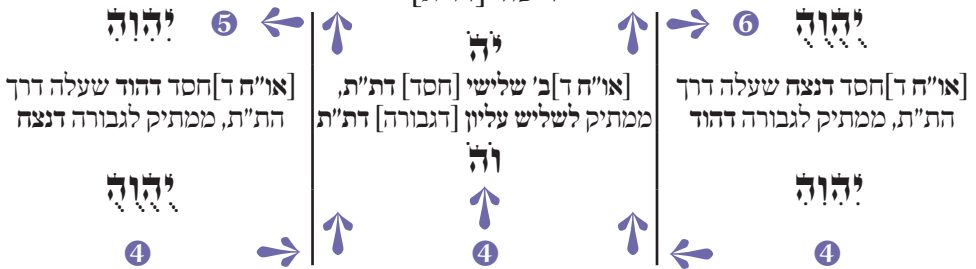
צ צב צבא
צבא

1. קשה לפי השד"ח (פא"ה דף ש' ע"א), שהרי כל מוח נכנס וחסדו עימו, היה צריך להיות בהגדול-הגיבור-והנורא. עי' הגהה בתיבת הגדול, בהמשכת חסד דחסד.

להמיתוק לפי סדר הגבורות להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי דתנ"ה שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי ענדי שלא ייחלשו, ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחוג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

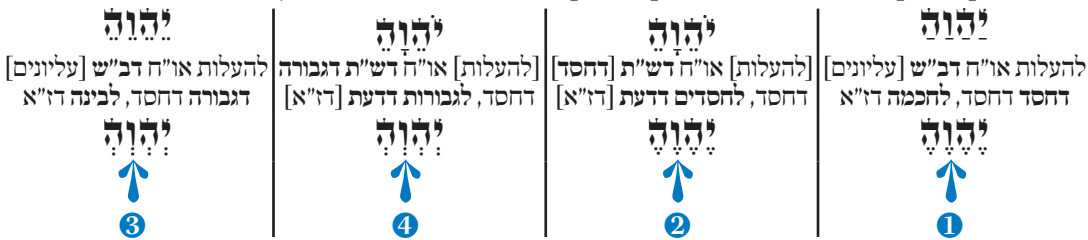
אור"ח דב"ש ת"ת ונ"ה עולים ביחד דרך קו אמצע, ואח"כ מתפצלים

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' דתנ"ה, מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך יסוד דאימא שבחזה דז"א.

[או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.] ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים לאוצ"ח דף מ"ה ע"א אות ד' [או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'. [עי' ציור בעמוד שכא].

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א [בנד"מ דף נ"א] אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [הענ"ה מביא את דרושי הצלם, אין כאן בקיעת יסוד דאימא, ובהמשך מביא שעה פ' שמות, יש כאן בקיעת יסוד דאימא. הענ"ה מסכם שהם שני דרושים חלוקים, ולא מכריע. ויש לציין שגם בסידור היר"א שלא הביא בקיעת לבוש יסוד דאימא, אין הוכחה שהרי לא הביא שום בקיעת לבוש בכלל. וכן, אם לא היתה בקיעת לבוש יסוד דאימא, בהמשך היה צריך לציין שעלית האו"ח של החג"ת לחב"ד בהארה, דרך מחיצת יסוד דאימא, וגם זה לא כתוב, כך שקשה מאוד להכריע מסיודור היר"א. עי' שער ח"ב ש' רס"ב, רס"ג, בקיעת יסוד דאימא, להכפיל חסדי החג"ת, עלות לכחב"ד. וכן סידור הרב קווינקא. [עיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ה [יחד עם או"ה דאו"ח] [ס.ט].
דחסדים דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה,
להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח¹] דאו"ח דחסד דנצח,
לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק'²

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ה [יחד עם או"ה דאו"ח]
דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה,
להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדנ"י

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח¹] דאו"ח דחסד דהוד,
לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לתקן דעת דיעקב לפני פרק עליון דיסוד דז"א.
ולהמשיך חשבון הכ"ל משם ע"ב דיסוד דאבא.
ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הנז', לדעת דיעקב
(נשאר טו"ב ביסוד דאבא)

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה"ג שהם
ה' הויו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א
דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספ"י העלי'
לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ
הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספ"י אחרות
משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם
המל' שבו נשלם ליי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל

ך

(נקודה שורשית)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מוצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ. 1. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א. עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב; יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז). ב. עיין ע"ח שער ל"ה פ"ה.

סידור תפלה להרש"ש

(א) להעלות אור החוזר חסדים הנו' מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שצחוק
 (ב) יסוד דאימא שצחזה דז"א (ג) (או"פ שלהם לחוך היסוד ואו"מ שלהם ע"ג
 היסוד דאימא ועי"כ נבקע היסוד דאימא) ועי"כ מתרבים החסדים הנו' דחג"ת
 ונכפלים ולהעלות הכפל דב"ש העליונים דחסד לחכמה ושליש תחסון לחסדים דדעת
 וב"ש העליונים דגבו' לבינה ושליש תחסון לגבורה דדעת וב"ש העליונים דאו"מ
 דת"ת לכתר דז"א שצת"ת דיסוד"ת ושליש או"מ דחסד הנו' דת"ת להעלות ע"ג
 כתר דנוק' דרך החזה.

להעלות או"מ דב"ש חסד דחסד לחכמ' דז"א	יהוה	להעלות או"מ דש"ת דגבו' דחסד לגבו' דדעת	יהוה	להעלות או"מ דש"ת דחסד לחסדים דדעת	יהוה	להעלות או"מ דב"ש חסד דחסד לחכמ' דז"א	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה

יהוה

או"מ דב"ש עליונים דת"ת דחסד עולה לב"ש ת"ת דיסוד"ת

יהוה

אלהם אלף אלף אלף	יהוה	אהיה יהוה	אהיה יהוה	וי ויו ואו ואו ואו	יהוה	יהוה	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה

ג' כלי כתר דז"א

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הוא

יוד יוד הי יוד הי ויו הוא

(ד) לחלק את השליש דאו"מ דחסד הנו' דת"ת שע"ג הכתר דנוק' לד ת
 ולהמשיך עתה חלק א' מד"ת לכתר דנוק'.

רביע א' יהוה ג' כלי כתר דנוק'

יוד הוא ואו הה

יוד יוד הוא יוד הוא ואו הה

יה יהו יהוה

(ה) עיין צט' כ"ה צד"ג ובדרוש ו': (ב) א"ה יש סו' שכתוב יסוד דאי'

יש סידורים שכתוב יסוד דיסוד"ת והמעין יבחר :

(ג) א"ה כ"כ בקלת סידורים לכן מסודר כאן בין שני חלאי לבנה ועיין צט'

עלי נהר דט"ז ע"א ב"אוס כ"א מ"ש ע"ז וע"ש : (ד) עיין במבוא ש"ח א"א דרוש ו':

להמשי' כללות ה"ח דרשה התחתן ל"סוד ז"א ולהוציא קב"ש ה"ת ונ"ה חסד'י לחסד'י ז"א מ"סוד ד"א' וס' מתדב'ה אור'ס ונכפלת הארת' להמשי' ל"סוד ז"א ולהמשי' מהדעת' את ה"ג ל"סוד ז"א מתת'א לשל'א

כללות ה"ח ל"סוד ז"א
יהוה יהוה יהוה

ה"ג מתת'א לשל'א ל"סוד
יהוה יהוה יהוה

ג"ה פחות של"ס ל"סוד ז"א
יהוה יהוה יהוה

ג' כלי' סוד ז"א
ישן ישן דלת ישן דלת יוה

להמשי' ה"ג גב"ו פחות של"ס
 דג"ז שכתב'ה ל"סוד ג' חסד'י
 פחות של"ס שכתב'ה ל"סוד "

להשל'ו בכל אור' הקו'זר חסד'י
 דב"ש דלת' ונ"ה מן תנ"ה ל"סוד
 דרך ק"ו המשי' להמשי' גב"ו

הג' ד ממתי' להס'ד גב"ו
 באור' יס'ד

כל'ה ממתי' גב"ו גב"ו
 באור' יס'ד

ד"ת' ונכ"ה פ"ס מת' יתפ'לו ד"ך כ' הק"ס להמשי'
 חת' הנה' גב"ו שכתב' ל"סוד "
 נ"ח חסד' ממתי' להג' | חז' ממתי' לנ"ח דגב"ו

גב"ו כ"ה
יהוה יהוה

ב"ש ה"ת ממתי' | ל"ס ז"ת גב"ו באור' יס'ד
יהוה יהוה

ל"ס ז"ת ממתי' ל"ס ז"ת גב"ו באור' "

ל"ס ז"ת ממתי' ל"ס ז"ת גב"ו באור' "

ל"ס ז"ת ממתי' ל"ס ז"ת גב"ו באור' "

להשל' אור' החז'ר חסד'י הנו' מ"סוד ז"א לחסד'י העליו' חג"ת חס'ד בתוך יס'ד דרש'ות שכתב'ה ז"א וע"כ מתרבה אור' החסד'י הנו' חג"ת ונכפלים ג"ס ה"ס ולהשל'ו הכפ'ל דב"ש עליו' חסד'י לחסד'י דרש'ת וכן ב' ט"ש גב"ו לכו' ונ"ה גב"ו דרש'ת ונ"ה ש"ל"ס ד"ח ד"ת לכת'ר ז"א שכתב' דרש'ות שיה'ה ה"ה' החסד'י דרש'ות שכן מלנב"י שז"ס ד' מ"ו דכת'ר ז"א ושל"ס אור' חסד'י הנו' ד"ת להשל'ונו ע"ג כתר דנ"ך שהו'ה פ"ס הנה'י חסד'י הנו' המגיש' לכבוד' החז'י ב"ש עליו' ד"ת ז"א "

כתרים דבינה
אהיה אהיה יהוה יהוה

כתרים דא"ג
אהיה אהיה יהוה יהוה

כתרים דחכמה
אהיה אהיה יהוה יהוה

להמשי' ולהשל'ס התפ'סנו' חלק' העליו' הנו'
 דרש'ות עם עכמו' שכתב' ד' ח"ו לכת'ר' יס'
 דכמו' דכת'ר דב' דפ"י דפ"י ד"ה וכן ל"א "

ג' כלי' כתר ז"א
אהיה אהיה יהוה יהוה

פ"ס ה"ה החז'י דרש'ות
 המגיש' כבוד' חסד'י ב"ש עליו' ס'
 ד"ת ז"א "

של"ס אור' חסד'י ד"ת להמשי' | ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 ולהמשי' שכתב' ח"ה ח"ה א"ר חלק' יס'
 הנו' לכת'ר ל"ה "

ב"ש ד"ה' חסד'י ד"ת להמשי' ל"ס חסד'י
יהוה יהוה יהוה יהוה

אור' דב"ש חסד'י ד"ת להמשי' | ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 הנו' לכת'ר ל"ה "

יהוה יהוה

אור' דב"ש חסד'י ד"ת להמשי' | ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 הנו' לכת'ר ל"ה "

אור' דב"ש חסד'י ד"ת להמשי' | ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 ע"ג כתר דנ"ך ולהל'ו ל"ס חלק' יס'
 הנו' לכת'ר ל"ה "

ובהעלות הג"ה פחות של"ס לת"ת מתגלים החג"ת ונכפ'ל אור'ס ועולים לכת'ר באר"פ ז'ה

להמתיק ג' גבו' פחות שליט לחג"ת שבתנ"ה דיסוד בשלשה חסדים פחות שליט שבתנ"ה דיסוד.

חסד דהוד
יהוה
 ממתיק לגבורה לחסד
 באור ישר
יהוה

ב"ש לחסד תפארת
וה
 ממתיק לב"ש לגבורה דת"ת
 באור ישר
וה

חסד דנלח
יהוה
 ממתיק לגבורה
 באור ישר
יהוה

להעלות כפל אור חוזר לחסדים דב' שלישי תפארת ונ"ה מן תנ"ה דיסוד מחוברים יחד לך קו אמע"י, ולהמתיק השליש העליון לגבורה תפארת ונ"ה גבו' שבתנ"ה דיסוד.

יהוה
 חסד דהוד עולה לך
 הת"ת וממתיק לגבורה
 דנלח באור חוזר
יהוה

יה
 ב"ש לחסד דת"ת ממתיק
 לשליש עליון לגבורה דת"ת
 באור חוזר
וה

יהוה
 חסד דנלח עולה לך
 הת"ת וממתיק לגבורה
 דהוד באור חוזר
יהוה

להעלות אור החוזר לחסדים הנז' מיסוד דז"א לחסדים העליונים לחג"ת שבתוך יסוד דאימא שבתנ"ה דז"א (1) (או"פ שלהם לתוך היסוד ואו"מ שלהם ע"ג היסוד דאימא ועי"כ נבקע היסוד דאימא) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' לחג"ת ונכפלים. (2)

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים לחסד לחכמה ושליש תחתון לחסדים דלעת וב"ש העליונים גבו' לבינה ושליש תחתון לגבורה דלעת וב"ש העליונים דאו"ח תפארת לכתר דז"א שבתפארת דיסוד"ת ושליש או"ח לחסד הנז' תפארת להעלות ע"ג כתר דנוק' לך החזה.

יהוה
 להעלות או"ח דב"ש
 עליונים לחסד לגבורה
 לבינה דז"א
יהוה

יהוה
 להעלות או"ח דש"ת
 לחסד לגבורה
 לגבורות דלעת
יהוה

יהוה
 להעלות או"ח דש"ת
 לחסד לחסד
 לחסדים דלעת
יהוה

יהוה
 להעלות או"ח דב"ש
 עליונים לחסד לחסד
 לחכמה דז"א
יהוה

(1) עי' שער הפסוקים שמות כב ע"ג ועי"ע עלי נהר

(2) והכפלה זו היא לב' סיבות:

א': שיהיה בחינת חסדים דלעת בכל חלקי ז"א גם במוחין להגדילו

ב': כדי לנלות כחב"ד דז"א הסתומים בנה"י תבונה (ע"ח שער כ"ה פ"ג)

כויעבור דוקא, ועי"ש בכוונות בדברי הרב. ומ"ש בקיעת היסוד דאימא ע"י הכאת קוצא דשערי בסוד תש"ר עי"ש, לא תברא, דהתם בסוד המעשה בסוד החיצוניות*, והכא בסוד הפנימיות. שו"ר אחר החיפוש בדברי הרב בשער הפסוקים פרשת שמות [דף כ"ב ע"ג] שכתב וז"ל, והנה נודע כי בירידת החסדים המגולים בלי מחיצות כלי היסוד דאימא הם יורדין במרוצה גדולה ונופלים עד היסוד דז"א ומכח נפילתם שם בחוץ חוזרים לעלות ממטה למעלה עד היסוד דאימא ולהיותם אורות מגולים הם עתה בוקעים כלי היסוד דאימא בהכנסם בתוכו ואז גם שאר החסדים המכוסים הם מתגלים עתה, נמצא כי כל החסדים הם אורות מגולים עכ"ל. הרי לך בהדיא שכתב שע"י עליית או"ה דחסדים נבקע היסוד דאימא. אך המעיין בדרושי חזרת העמידה ובע"ח פרק ג' משער האונאה יראה דפליג בזה, ומשום הכי השמיטהו בקצר ודו"ק בזה.

גם מ"ש בסידור הארוך ומסיום נה"י החדשים מאירים ג' מ"ב דעס"מ בכתר רחל שהוא רבוע אדני", עיין בזה בפ"א ובפ"ה מדרושי הצלם ובשער הפסוקים פרשת חוקת. אך כתוב בפרק א' מדרושי הצלם דהג' מ"ב הנזכרים הם בדעת עליון דז"א, ולא בנה"י החדשים שהוא סוד הכתר דז"א. ואחד מן החברים תירץ לזה דהתם בדרוש א' מדבר בכללות הצלם כולו, של"מ דצלם קרי ליה בחינת חו"ב, ופ"ס דז"א חב"ד חג"ת נה"י דז"א קרי ליה דעת תחתון, ממילא דעת עליון דקאמר התם היינו כתר דז"א שתחת הל"מ המקיף על ט"ס דז"א. והנה עדיין קשה ממ"ש הרב שם וזה הדעת העליון והו הנרמז בו' רואלהי יעקב, והתם מדבר על הדעת העליון הפרטי דז"א. ואולי

גם מ"ש בהגדול הגבור והנורא להעלות ב"פ תתאין דנה"י לחברם עם פ"ת דנה"י דאימא, אעפ"י שהיסוד אינו מגיע אלא עד החזה ואין ליסוד דז"א מצד אימא שום אחיזה בסוד יוסף יתום מצד אמו, נ"ל הוא בסוד הארת הלבוש הנמשכת ממנו כנוצר בשער הארות זו"ן פ"ח, ולפ"ז גם עטרת היסוד נק' פרק אמצעי דיסוד דאימא בערך הלבוש הנו' שהוא נק' פרק תחתון. גם מ"ש בסידור כאל עליון יו"ד פעמים ה"א וה"א פעמים וא"ו, ובכוונות כתוב בדברי הרב וא"ו פעמים ה"א, עיין מ"ש בזה הרב אביגדור בכ"י דף ג' [בגד"מ דף א' ע"ב] שט"ס נפל בכוונות [בספר הכוונות] וסמך ש"ש ז"ל על מ"ש בעין חיים שער רחל ולאה פרק ב' ועי"ש, (צ"ע עיין להתו"ח דף צ"ו ע"ב).

גם מ"ש בסידור הארוך להמשיך הארה מב"פ אמצעים וכו' לתקן כלי כתר דיעקב ולהמשיך ד' מוחין וכו' ונעשים ד' מוחין בתוך כלי כתר וכו'. שורש כוונה זו היא בשער יעקב ולאה פרק ג', ומה שהשמיטו כוונה זו בקצר הוא משום דכוונה זו היא ממוחין דאבא שכבר נכנסו בתוך ז"א כנוצר שם בדברי הרב ועתה לא נכנסו כי אם פ"ת שלהם בחב"ד דז"א. וראיתי בנוסח א' שכתוב שם וז"ל, פרקין אמצעיים דמוחין דחו"ב דאימא שבתוך חו"ג דז"א וכו'. וגם זה ליתא, דאינו אלא ממוחין דאבא כנוצר שם, ולכן העדר כוונה זו טוב ממציאותה.

מ"ש בסידור הארוך בקונה הכל להעלות או"ה דחסדים מיסוד דז"א לתוך יסוד דאימא או"פ ואו"מ ועי"כ נבקע היסוד דאימא וכו', בקיעה זו מה זו עושה, שלא נזכרה בדברי הרב. ועיין בדרוש ג' מדרושי הצלם כי אינו נבקע היסוד אלא

היינו בכל קו בפני עצמו שתחילה נכנסין מוחין דאימא בכל הקו ואח"כ נכנסין מוחין דאבא כמ"ש בסידור הקצר, אבל א"צ להמתין עד שיגמרו מוחין דאימא ליכנס בכל הג' קוין ואח"כ מוחין דאבא (מכת"י).

צג. המוקף הגהה בגליון מהרב המחבר ולה"ה.

מטעם זה השמיטו כוונה זו מהקצר ולא כתבו כי אם במלת למען שמו ולהמשיך סיום נה"י החדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה והם הם הדברים שכתבם הרב סוף דרוש ה' מדרושי הצלם, אף שבארוך כתב גם כוונה זו שלכאורה ית'ר נפיש' דהיינו הק' כוונה שכתבה למעלה.

גם כתוב בסידורים להעלות או"ח רב"ש עליונים דת"ת לב"ש ת"ת דישסו"ת. והנה לכאורה אין נראה כן מסוף פ"ג מדרושי הצלם וז"ל, רב"ש הת"ת התחתונים נכפלו ונעשו ד' שלישים והב' עליונים מהם הספיקו במקומם וב' תחתונים שלישי א' לכתר דרחל ושליש א' עלה עד שלישי א' המכוסה שנכפל גם הוא ונצטרף גם הוא עמו ועלו בכתר דז"א עכ"ד. דמבואר דכתר דז"א לקח מאו"ח דשליש עליון ותחתון, וכתר דרחל משליש תחתון הנשאר, ונשאר לז"א שלישי האמצעי או"י ואו"ח שבו וגם או"י דשליש המכוסה, ועיין בפרק ב' משער הירח ועיין בספר דברי שלום הנד"מ בדף ט' ע"ג [בנד"מ דף ט' ע"א שאלה ע"ה] שכתב בהדיא כן. שו"ר מ"ש הרב בדרושי השבועות שכתב בסתם שב"ש המגולים נכפלו וחציו עולה למעלה* לכתר דז"א וחציו לכתר דנוק', והבין ש"ש ז"ל דברים אלו במ"ש בסידור ודלא כדמשמע מפרק ג' הנו"ל. אך זו היא שקשה, כי ש"ש ז"ל עצמו בכוונת השבועות כתב בדרך אחר כי אור החזור דש"ת ושליש עליון דת"ת עולה לכתר דז"א ואו"ח דשליש אמצעי היא לכתר דנוק', ולא ידעתי איך יתפרנס לשון הרב לפי זה. ולא עוד אלא שדבריו סתראי נינהו, ומהתימה על הרב דברי שלום שלא הרגיש בדברי הרמ"ז ש"ש ז"ל במ"ש בסידורו בב' המקומות הנזכרים. ולמעשה הכוונה נלע"ד שיכוין בסתם ב"ש לכתר דז"א ושליש א' לכתר דנוק'.

גם במקיפי ל"מ בסידור הארוך כתוב להמשיך

צ' רל' וצ' דמ' תוך צ' רצ', דהיינו נה"י דתב"ד תוך נה"י דחג"ת ונה"י דחג"ת תוך נה"י דנה"י. והבנת דבריו הוא דמבואר בשער פרקי הצלם כי יש לצ' דצלם צ' ול' ומ', ובתוכם צ' דצלם, ויש בו צלם שלם מלובש תוך הצ' דצלם וצלם דמ' תוך הל' דצלם. נמצא שג' צדיקי"ן זה תוך זה והג' למדי"ן זה"ז והג' ממי"ן זה"ו. והצלם הפנימי נקרא מ' דצלם הכלול מצלם שלם, והאמצעי נקרא ל' שגם הוא כלול מצלם שלם, והחיצון נקרא צ' שגם הוא כלול מצלם שלם. וכחול שנכנס צ' דצלם ר"ל צ' דצ' ול' ומ', ועד מלת קונה הכל נכנס צ' דצ', ובקונה הכל שנכנס הל"מ דצלם, וכנו' בספר נהר שלום דף מ"ה ע"א [בנד"מ דף כ"ח ע"א], הוא שנכנסים צ' רל' וצ' דמ' לתוך צ' דצ', ובליל שב"ק יום שב"ק נכנסים ל"מ הכוללים, דהיינו ל"מ דצ' ול' ומ', דהיינו בליל שב"ק הג' למדי"ן, וביום שב"ק הג' ממי"ן, ול"מ הנכנסים בקונה הכל דתפלת החול אינם דאורך שהם ע"ג רישא דז"א רק הם דעובי, ול"מ דאבא הנכנסים בברכת כהנים הם דכ"ד שעות כנוצר בנהר שלום דף הנו"ל עי"ש. אך בסידור הקצר לא נזכר מזה כלל רק להמשיך ל"מ דישסו"ת מקיפים ע"ג רישא דז"א. והנראה שהבין שנה"י דישסו"ת הנמשכים בחול גם הם כלולים מצלם שלם זה למעלה מזה הצ' למטה בנה"י שלו ועליו חג"ת ל' וחב"ד מ', ובקונה הכל חג"ת וחב"ד דישסו"ת דנה"י שלהם ע"ג ראש ז"א.

גם מ"ש בסידור הארוך לחזור ולהוריד הכפל או"ח דחסדים דנה"י שעלו ליסודות וכו' להורידם למקומם לנה"י דז"א וכו', גם בקצר כתוב כלשון הזה אלא שכתוב שם כלי הת"ת ונו"ה. לענ"ד נראה שניהם אינם צודקים, לא הת"ת ולא היסוד, דלא עלה מן היסוד אלא או"ח דנ"ה וב"ש ת"ת שירדו בתחלה והם הם שעלו צ', דהיסוד

ט"ז ע"ג

תחתונה

ומחברם בדעת דנוק', הוא שם"ל שהיסוד דאבא הנזכר בדברי הרב הם החסדים הממתקים את הגבורות שהיו קודם החילוף ביסוד דאבא וכו' עי"ש.

נב. כ"ש בסידור באהבה בענין המשכת המוחין מלובשים בצלמים דה"פ כינה דו"ן דא"ק וכו', עיין בהלבשת פרצופי האצילות על ה"פ זו"ן דא"ק בהקדמת רחובות הנהר דף ק' [כנר"מ דף ד' ע"ב] ומשם ואילך ותבין היטב. אך את זה לבד זה הכתוב בסידור אשר לא כתוב בהקדמה הנז' והוא מבואר בהקדמה ובפרט בדף ק"א ע"כ [כנר"מ דף ה' ע"א] בד"ה ואעפ"י וכו' שהבירורים אינם עולים לע"ב ס"ג דא"ק רק לזו"ן דא"ק, ומ"ש בדברי הרב שעולים לע"ב ס"ג היינו משום דחו"ב דזו"ן נתקנו מזו"ן דחו"ב ועי"ש. אבל בסידור מבואר שהבירורים עלו עד למעלה וחזרין ומוציאין המ"ה וב"ן מהמצח והעין דא"ק וחוזרים להמשיכם בתחלה לכת"ב דזו"ן דא"ק כיון דהמוחין הם נמשכין דרך עי"ו וא"א ואו"א וישסו"ת דרך בינות שלהם לבינה דבינה דזו"ן ולוקחים הצלמים מפרצופים הנזכרים, א"כ צריך לזווג הזו"ן דא"ק ולהמשיך המוחין הנזכרים מלובשים בצלם כתר דבינה דזו"ן דא"ק ומשם נמשכים לא"א ומשם חוזרים ונמשכים לחכמה דבינה דזו"ן דא"ק ואח"כ חוזרים לאו"א עילאין שעומדים מלבישים לחכמה דזו"ן דא"ק הנז' וחוזרים וממשיכים אותם לבינה דבינה דזו"ן דא"ק* ואח"כ לישסו"ת כנו' שם י"ו ע"א באורך וכרוחב.

גם מ"ש שם ואז מסתלקים חיות ואורות דחצי התחתון דת"ת ונהי"ם ועולים בחצי העליון דת"ת דישסו"ת וכו'. צ"ע דהרי בשער המוחין

אין לו חסד פרטי בפני עצמו אלא נק' כל שכולל את כולם כנודע, וגם הב"ש ת"ת שעלו הם עצמם ב"ש אור חוזר המגולים שירדו אל היסוד ועתה חוזרים למקומם ונתגלה גם ש"ע דת"ת* ונתחלקו לכתר דזו"ן, שאו"י של ב"ש ת"ת ונו"ה כבר נמשכו לת"ת ונו"ה דז"א קודם מה שירדו ביסוד כמבואר בתיבת והנורא ובגומל חסדים טובים. ובוה עולה מן הישוב מה שנמצא כתוב בדברי הרב פעם אומר שחסדים של ב"ש ת"ת ונו"ה יורדים במרוצה אל היסוד ואינם מתפשטים אל הה' קצות, ופ"א שבתחלה מתפשטים בה"ק חג"ת נ"ה ואח"כ כללותם הארתם מתפשט ביסוד, ולפי האמור א"ש, דבאו"י מתפשטים בתחלה בחג"ת נ"ה ואח"כ כללותם ביסוד, ואו"ח שלהם יורדים הב"ש תחתונים דת"ת ונו"ה אל היסוד במרוצה ואח"כ חוזרים למעלה, וב"ש הת"ת מתחלקים אל כתרים דזו"ן כנזכר, ודנו"ה חוזרים ומורידים אותם למקומם בנו"ה דז"א, ומשם להמשיכם לחו"ב דנוק' ולחסד נצח וגבורה והוד של הנוק', וזה מה שצריך לכיון.

גם עיין בדברי שלום דף י"ב ע"ד [כנר"מ דף י' ע"ד שאלה פ"ב] שהקשה על הרמ"ז שר שלום ז"ל דאיך כתב בקונה הכל ובברכה רביעית דברכת המזון דבש"ת דחסד המגולה הוא ו"ה דהוי"ה, דלפי מ"ש בשער האונאה עכ"פ ב"ש התחתונים הם לוקחים י"ח או י"ו ממספר ההוי"ה והם הו"ה דהוי"ה עי"ש.

גם עיין שם [בדב"ש] בדף י"ט ע"ב [כנר"מ דף ס"ה ע"ב] שכתב שמה שלא סידר בסידור הרמ"ז ש"ש ז"ל מ"ש הרב בפרק א' משער תיקון הנוקבא שהיסוד דאבא מאיר בה"ג שביסוד דז"א

במרוצה וכו' חוזרים תכף לעלות בסוד או"ח] השמ"ש נ"ב, לבד אבל אור הישר שלהם נשאר ביסוד כנזכר לקמן וכו' עכ"ל עי"ש. וכפי זה דברי הרב המחבר הרנ"ה ז"ל צריכין תלמוד (מכת"י). [א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין אש"ל שער תיקון הנוק' פרק א' אות ז' באורך].

הסודים נלמס וכו' וכי"ז דז"ה עלמו וכו' לפי שא"פ
 שנמר ט"ס ויוס א' תפשטו כל א' בתקומו בלמחי צ"ה
 ע"מ כג' חסדים פחות שלים הם מכוסין וטלונזין בתרין
 פרקין תהאין דניכ וביסוד דחבונכ וכלים דחבונכ הם
 תפסיקין בין חסדים כגז' לבין ככלים דז"ה ולכן אינו
 מוליד כ"ה בדרך מקרב אך עיקר ככולדכ היא אחר כניסת
 בחסדים וכו' כי אחרי שיואלים ג' החסדים פחות שלים
 מיסוד א' שנחזק דז"ה ויורדים עד ביסוד דז"ה ככה אחרי ט"ס
 ויוס א' הם חזירים ועילים למעלה בסוד אורח כז'
 לכנדיל ג' הכפצ"ד דז"ה שלריך לזכ ד' שנים כמבואר
 נסמוך ובחזרתם יורדים בתכביי דז"ה עלמזו בין דופן
 ככלים דז"ה ובין דופן ככלים דכביי דא' ואין ככלים
 דחבונכ תפסיקין בניכסם ואחר ד' שנים אלו שאז נעשה בן
 יוג שנים ויוס א' הוא עיקר ככולדכ שאז נכנסו בחסדים
 ככלים דז"ה עלמו כמבואר כ"ז כבוכות כשמי"ג זיל בנים
 פי"ב דש' כשצירכ יעו"ש וע"י צמ"ש אוח כ"ג ובדבריו
 צפ"ה דשלי"ג ד"כ בקצרי"ה וכו' וצפ"ו דשלי"ד ד"כ אכל
 כנוקב"ה וכו' : נמצא כי ג"ה פחות שלים וכו'. חזר להשלים
 דבריו כראשונים שאתר לעיל ואז ירדו אלו כל א' בתקומו
 בלמחי וכו' וע"ז מסיים עתה נמלא וכו' : ואז חקף אחר
 ט"ס ויוס א' כולם יורדים ביסוד דז"ה. פה שייך כבוכות
 מוכרסין זיל כמתחיל ובלע"ד שלי"ג גם בזכ כי הרי בשכ
 צניעות כגר נגלה כחסד אחר שם נגלה ובשכ כח' גם
 כחסד של כוד וכו'. פי' כי כוכ נחבאר בריש פרקין כי
 כ"ה אשר צדעה דז"ה הם תפשטו צכ"ם של הלל טרם
 שנכנסו צכס' מוחין פנימיים צז"ה. ומאחר שנשכח כז'
 נדעם כחסד של כללם וללם למעב ונחלבם נגלה דז"ה
 וצמכ כח' נדעם כחסד של א' ככוד וללם ונחלבם ככוד דז"ה
 א"כ למכ לא ירד כל א' וא' בשכ שלו ביסוד דז"ה
 וכמתו עד ששכ כט' צעה כניסת כדעה דללם בריש
 דז"ה וכעטרב נחזק דז"ה ואז ירדו שלשתם יחד ביסוד
 ז"ה. ומסיק צל"ג. וכי"ז הוא משום דלא אסיק אדעתיה
 כשהחל לחק בין כ"ה כמתפשטין צכ"ם דללם צטרם הכנסם
 צז"ה לבין הי"ה כבאים אח"כ משורש כ"ה של כדעה
 עלמו וכדכ"ד בני צלי"ג כקידם לזכ. אמנם למחי דלמריין
 צפ"ו דשכי"ג צד"כ וככה כל זמן וכו' שיש חילוק בין כ"ה
 כמתפשטין נללם שאינם כ"ה צכ"ו כהרפ של ענפי כחסדים
 כדדעה נלכד ובין כ"ה כמתפשטין אח"כ צזמן כניסת
 כדעה וללם בשכ כט' צדעה. דז"ה ששכ ענפי כחסדים
 וכס אחרים חנו לא קשע מדו. כי אוחם ענפי כ"ה כולם
 הם מתפשטין בשכ אחר ששכ כט' צעה כניסת
 עומ כדעה ולכן כל חסדי ככביי ז"ה הם יורדים צפעם
 א' ביסוד דז"ה. וע"י צפ"ו כריפ"ם צפרקין :

כ"י צ' חסדים ושליש כעליונים הם סחומים ביסוד חבונכ
 כז"ל. פי' כריל בדרוש צ' דלמיל צמ"ב שכחצ אמנם
 צאמה הוא כי אלו כבי"ה כראשונים מן ככ"ה אינם יואלים
 מן ביסוד כלל רק גשורים שם ומשם עוצרת כהרשם דרך
 שמי"ב ומאחרים צב' כזרועות וכהרשם מתפשטות תוך
 כזרועות יעו"ש : בע"ז עלייתן כריל בדרוש. הוא בדרוש צ'
 דלמיל כסוף מ"ב : אמנם גם כזוג אז כל ככ"ה יורדים
 ביסוד דז"ה ללורך כזוג. וכמו כן כל ככ"ה יורדים ביסוד
 כנוקב"ה ללורך כזוג כמבואר צסוף פי"ה דשלי"ד יעו"ש.
 וביאור הענין הוא כי נשמות בני אדם כעשין מוזוג דז"ן
 אינם נמשכין עמום כדעה עלמו אלא מנסו' כ"ה כמתפשטים
 ציי"ד דז"ה כמבואר צפ"ט צפ"טיל וע"י צדי"ה אינו נמשכת
 וכו' וכי"ז דקאמר רז"ל ככה שכולם יורדים ביסוד דז"ה
 וכו' ככוכ על צכ"ו ככ"ה כמתפשטין מחדש בכל זוג וזוג

שמכם נעשים כשמות אמנם כ"ה כראשונים שמתפסטו
 צכ"ק דז"ה אינם יורדים למטה ביסוד אלא נעשכ מכם
 מלבושי כשמות כמבואר כ"ז צפ"ו וצפ"ה דש' ט"ל יעו"ש צ'
אשר שם עטרת יסוד חבונכ וכו'. ובעליותם הם נכנסים
 צפנימות עטרת ביסוד חבונכ ומגדילין לצ"ה ושליש
 כמכוסים כמבואר בדרוש צ' דלמיל ככליו כחוי"ג כלל צ'
 יעו"ש : **כ"י** ככה שרשם עומדים בעטרת יסוד חבונכ.
 כליו כי אפ"י שכבר תפשטו כחסדים כזרועות עכ"ז
 ותלמו שם אח שרשם : כעמוד בעטרת ביסוד חבונכ
 ומגדילין הם שרשם אחר שם : **אמנם** גם לריך שיחפסטו
 חסדים של כדעה בריש דז"ה. לפי שקידם זכ אחר
 שחקף אחר ט"ס ויוס א' עולין צכ"ה א"כ אמחי אינו
 מהחייב צמלות אלא גם ג"ה יג"ש ויוס א' דעכ טיבן של ד'
 שנים אלו. לכן אחר אחרים נכנס יורד וכו' כדמפרש וחז"ל כי
 מחזה ומעלה ששם מחליות נסיי דש"ו. לריפ"ס ד' שנים
 לעליות אורח : **לשידויה** כחי' דעה בכל חלקי ז"ה. פי'
 כדי שיכיר כחי' דעה מגולב בכל חלקי ז"ה מנחון לכלים
 דכביי דא' אפ"י כצכ"ד שזו וכמבואר צפ"ב דלמיל ככליו
 כחייג כלל י"ד יעו"ש : **כ"י** עדין אין צו לא חליונות ולא
 פנימיות. פי' אין צו חיפ"ש של דעה כמתפשט כז' וע"י
 צסוף פ"קין צדי"ה וא"כ מה נעשה וכו' : ובז"ב ויוס א'
 צכתי. יוס א' זכ כיהר עיקרו הוא של ככנסה בעטרב
 אך קשק דכח קחני כי לכניסת כהאר לריך ששכ א' ואלו
 צפ"ו דש"ט כחצ שלכניסת ככח דו לו ציוס א' נלכד
 יעו"ש. ולכחורכ כיכ נראכ ליישצ דצפ"ו דשי"ט הוא קחי'
 על : אחר ככליו דז"ה שכוא למעלה מל"מ וללם שפיה אחר
 לחצ"ד ככולים כמבואר שם. וככה עזר"ב צכתי הל' וללם
 כנעשכ משלים החחתוין דח"ה דתני"ב שהוא למטה מל"מ
 וללם כח' צפ"ד דשכי"ג ובצפ"ד שנסמוך כי צ' כחריס הם
 כמי"ש צדבריו צפ"ו דש"כ צד"כ ואח"כ צה ככח יעו"ש.
 וכח"ר כל' הוא כנכנס בשכ א' שלימכ. אמנם לא יחבן
 חילוק זכ. ואח"כ ראותו צשי"כ דש"ב ע"ר צסוף דרוש
 י"ד ששכ צ' שמועות יעו"ש : ובז"ה חבין תועלת צ' גדול
 צעליות כחסדים עתה מתועלת כח'. תועלת כח' הוא צכ"י
 ויורה ג' חסדים פחות שלים בניגוי ביסוד דז"ה דאמר
 עלכ לפיל גם נחוספו עתה כחי' אחרת וכו' : ובז"ח דא"כ
 כל כללות כמותין יכיו בניגוי ג"ה. ע"י לכריפ"ס ז"ל שכחצ
 ככדיח כחצ רז"ל כן לפיל בדרוש כחייג אוח י"ד רז"ל
 וכדעה כג' מנחון ונעשכ כסוד חזרת כחסדים וכו' וכעד"ז
 חפרש צג' אחרות ששכ כחי"ב יעו"ש כריפ"ס שצמו שמושה
 דעה מנחון כן עושכ כחי"ב ע"כ לאין כריפ"ס ז"ל. ואחרי
 נשיקת עפר רגלי קודשו כהם קחי על כדעה דכחי"ב דוקח
 כז' שם כחחלת ככלל ככוא ולא קחי על כל כללות כגי
 מוחין דכח"ב כמי"ש צדבריו דכחם אכל ככה כינחו על
 כל כלות כגי מוחין דכחי"ב ששכ כחי"ב שצפרטות כל אחד
 מכם מתחלת כהרשם מיוסן לכ"י דחי' כי מאחר דלמריין
 שאור כחסדים כיכ עולב ומקיף אח כל צכ"ו ככ"י
 דחבונכ ולא אח ביסוד לנד אי"כ ששכ מנכ שכל כללות
 כמותין וכו' ר"ל שגם כחי"ב דמותין יכיו בניגוי ולא
 כדעה שלכם נלכד : והנה נגדל סוד של כחסד ונעשכ
 ששכ שלישים וכו' עד סו"ד צסיים וכולם שיון. נראכ שאז
 כחחלכ נגדל כחסד ועלכ לחכמכ ואח"כ נגדל כבזרוב ועלכ
 לניככ ואח"כ נגדל כדעה כעשט דבריו אלא צעה כרי"ד
 נגדל כדעה וצ"ה כניככ וציי"ב כחכמכ כמשיל צסמוך
 נמלא עשכ כי בשכ י"ד יתן כדעה וכו'. ואפ"ל שסוד
 כגדלת חסדים כפנימיים לחוד וסוד כגדלת חסדים כמקסי"ן
ס"ה (ס"ה)

הקליפיה ומחמיו' בהם כמה שידק מהם על כשר האלצט ולכן לרדך
 דלא לרבאה סופרין רולה לומר שלא ינדלו יותר מדאי ויעדישו על כשר
 האלצט כי הם אחיות החלונים ודרך שם הם יונקים מאלצטות
 הדיים והרגלים מן הנקישות ההם והף מן אלצטות הדיים
 יונקים לפי שאינ' מחיב'י' עם ראשי פרקין דט"ה אמנ' שם הם קליות'ה'
 וסיומיהם ולכן יונקים משם הקליפיות וכפרט כי יש בהם פתחי' וביקעו'
 כנו' וזכו סוד פסוק ופיחו רופי' ידיו שאמרו רז"ל שילאו פשות זרע אל
 החלונים דרך בקיעות הלפנינים. גם כזה הדם סבה לתה הלפני' הם
 כסוים האלצטות ולא באחר חיב'י הנוף והוא כי משם יונקים
 החלונים הספס שלהם :

סוד האצבעות והצפרנים ולכן לרדך כמרהיב הניחור נסמן הנפרים
 וכבר נזכר פרינס בפרימא ירקבל נסמרהוהר

כי טסרין היו מפה להשתחרר מליצין לנטיין דנהרה אדרם קדמיה וכו' והשפן היו כי
 הנפרי' אינ' קליפה מתח שחם כן חמדו יהיו הדיים טמאת חש' וזין להם הרהר על
 ידי נשילת הדיים חגל דע כי הנפריים היו לכזו נהרה פתח של הקדמיה שהלכיס
 קודש' נרדך הוא לזרם הרחש' אלף שהוא לכוט קשה נכשלו לפי שהיא רשפי הקליפות
 נכוחה ודקת רב וערין הם קדשה עד מה שגדלים עד סוים כשר האלצט ומה שידק
 מן הנפירין וליצין הוא קליפה ואמנם מה שחמו הנפריים כסוים האלצטות וכן סודו
 ממה שאמרו רז"ל כנ' כנו' סר' תרומה דמי קב"ה חד שפחה חן קפוח קב"ה על
 היצ' דישאל אחר החריץ כדי שלא יכנס הקליפות ודו' גם כן ענין הלפני' הם
 שהם לכזו קשה עד מחד שנחנס הסי' כסוים האלצטות מקום בקיעת מולא האורות
 כדי להגן ולכסיה על האורות ההם שיצאה משם בלא יחלחלו בהם החלונים יותר
 מן הדרך אבל רח"ו שינקים קולת משם וכפרט ממה שילאו מן הצפרנים הדיק על
 הכשר כנו' וכו' חנין פינש גדול למי שגדל פרי' יותר מדאי גם חנין לתה
 הנפירין הדיק על הכשר סתין נפול' ידיו שפחה לפי שכן מלפני' הם כתי'
 לכזו חנין לא עיד אלא שהוא קרוב אל החיות הנפריים לכן חין לגדלם יותר מדאי
 כנו' אבל מה שהם כגוד הכשר הלא נחצת חש' של הקליפה וזה ידק

ועתה לרדך ליתן טעם ונעשו אלו הנקישות כסוים אלצטו'הדי'

והרגלים דע כי האורות העליונים דרכם להפס' ולהמשך
 כרצויו שפע ממעלה למטה כעכב המים היורדי' ממעל' למטה בלי הספק
 וכאשר מניעו' עד סופי אלצטות של הדיים והרגלים והם סחומים הם
 נוקעים כזכ כסוים האלצטות לנח' משם ומאוחס האורות היוצאות
 בגלוי נדבקים וגלחומים שם הנפריים שהם שרשי הקליפה הדקה והזכה
 ודרך שם יונקים הקליפות השפע שלהם וכזה נבא אל הדריש הראשון
 לתח טעם לתה חין המיו' מחיב'ים עם הנו"ה בקוים ישרי' אבל
 ע"ד הענין הוא מוכן עם הנו"ל כי הנה אס' היו מחיב'רי' יחד כנו'
 היו האורו' יורדים כרצויו עולים עד סוים אלצטות הרגלים והוא היו הקליפו'
 יונקים משם כרצויו גדול ובפרט כאשר עונית התחתוני' נורמי' ולכן נפרדו
 החיו'ג מן הנו"ה לפי שכשיראה המאציל העליון שאין עונות כחתומים
 ואין הקליפות יכולים להתאחד מחד אז משפיל ידיו ולמטה ומשלב' דרך
 קוים שלהם ומסיס ראשי אלצטות ידיו כנגד ראשי פירקין שילאין של
 הנלח והוד שהם הירכים ויולא האור מראשי האלצטות וכנגם כראשי
 הפירקין של הרגלי' וכנגם כהיב' וכמחך עד סוים אלצטו' הרגלי' ומשם
 יונקים הקליפות די לרכם כנמלו' והענין הוא כי הנה מן הזרוע ענמו או
 הידך ענמו משני לדו'וי אי אפשר שילא שים אור כלל כי היא מחילה
 חזקה מן הענמות וגם מן הכשר שעליו אבל כסוים פרק הזרוע או הידך
 יש סם בקיעות לרות מחד כמקי' שנאחיו' הנדי' שבין הפרקים אשר
 על ידם כנגם הדם והמוין לתוך העלם כנודע וכאשר חם ושל' יש עונו'
 התחתוני' והקליפות מתגברות כנלח והוד שהם הספי' התחתוני' ובפרט
 כי הם לכר מנופא כנודע ויכולים הקליפות להתאחד בהם יותר מדאי
 וגם כסוים אלצטות הדיים היו נאחומים ולכן או האד' הפליון מגביה ידיו
 למעלה ויפולס כנגד ראשי כחפיו והוא חין האור היוצא מסוים אלצטו'
 הדיים יורד אל התלוני' ואינם יונקי' משם ומכל שכן שאין האור נמשך עד
 סיפי אלצטות הרגלי' ואמנ' האור שהוא יולא למעלה כמקי' ג' ראשונות
 שכראש ז"א ושם חין שום שליפה ואחיה אל הקליפות כנודע והוא סוד
 פסוק והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו' והרי אדך נחבאר אדך
 האורו' נמשכי' דרך הקוים כיושר מן החסד אל הנלח ומן הנבזר' להוד

אלא שלסבה הנו' הולך להיות הפסק בין הזרועות וסיריבי' והנה כזה
 יתבאר ג"כ טעם נשילת ידים ולמה לרדך להגביה' למעל' כשח הנשילה
 וכמבואר אללנו בסוד נסיל' דים דסעדות שנס ונס בימי החול ופי"ג.
 עוד יש סיבה אחרת כמה שאילך להיות פרוז בין הזרועו' אל הירכים
 והוא כדי להאציל פריץף לזה הסומת באחרי ז"א מכנגד החו' ולמעל'
 ואז הוא מגביה ידיו למעלה כדי שהאורות הנמשכי' למטה כנלח וכו'
 שלו יאלו לחץ למעלה ויש יבנו צנין פריץף לזה כמבואר לקמן כשנין
 פריץף לזה ועי"ג גם נחבאר ענין זה כשיאחיות כפי' של כר' כהני' ופי"ג:
דרושי' דא) במוחין דגדלות דו'א ונבאר המוחין דגדלו'
 דז"א. הנה אח' שנילד

ז"א החחיל זמן היניקה שהם ב' שנים ואז כהמשך הזמן הזה נשלמו שם
 קליות שבו וג"כ יש לו ראש כנודע אלא שנללל כסו' כו' קליות ואחר
 ב' שנים של היניקה מחחילי' המוחין דגדלות ליכנס בו מלוא שר השלים
 י"ג שנים ויום אחד ותחלה נבאר ענין המוחין האלו מה עניינם :
דע כי אור' מזדוני' ופילידים פרנו' א' שלם מ"ס נמורות והוא פרנו'
 דק ורך ורוחני אלא שכל זה הפרצוף נקרא ד' מוחין דגדלות ז"א
 שהם חב"ד כליל מתרין עיסרין חסדי' ויצירות ועימד בסוד הציבור
 טדך אימא שילאה ואח"כ טולד ויולא לחון ועימד למעלה מראשו של ז"א
 בכח' אור' למעלה ולא חמדיו וזה הפרצוף נקרא ללם שעליו נאמר
 ויברא אלהים את האדם בללחו ואמנ' סה' חסדי' של דרפת שבו מחפשיים
 כי כמג"ח כ"ה שבה כהיותו עדיין למעלה ולא כנגם חדך ז"א. ואחר
 שנילד ועמד שם ראה המאציל שאין כח בז"א לסבול כחוכו האור הנדול
 הזה ולכן רצה להלביש' חלפה חוך כהי' דאימא ואח"כ ע"י הלבוש הזה
 יכנסו חוך ז"א והוא החבונה הפלחה אח האור רוחני שלה מחוך כהי'
 שבה כלכד ועלה למעלה כחתי קומתה העליון והוא נחמדו הכלים של
 כהי' שבה נוף בלי נשמה לפי שלא היה כח בז"א לסבול האורות ההם
 של החבונה שהם למעלה ממדרגתו והלואי שיסבול האורות שלו שהם
 המוחין הנו' והף גם זה כהיותם מלובשי' ככלי' דנהי' דאימא כנו' והוא
 כנגסו האורות המוחין דז"א הנו' לתוך הכלי' דנהי' דאימא וכו' להם
 כבחי' איר ונשמה כי קו ימיני של פרצוף המוחין הנו' שהם חח"ג נתלכבו
 חוך ג' פירקין של כלי הגלח דאימא וקו שמאלי' דאורות המוחין שהם כג"ה
 נתלכבו חוך ג' פירקין של כלי היוד רכוכה וקו אמעני של אורו' המוחין
 שהם דעת ח"ת יסוד חוך כלי היסוד רכוכה כלכד וכו' לבדו נתלכב אור
 קו אמעני כלו ואח"כ כנסו כ"ז טוך ז"א כמו שנבאר וזהו סוד זאת
 החוכה אדם כי יפוח באהל ודרשו חז"ל חין כחורה מתקיימת אלא
 כמי שממית עצמו עליה כי הנה חין קיום וחיות ואור אל ז"א הנק' תורה
 אלא ע"י החבונה הנקראת מ"י שממיתה עצמו עליו כי סלק' אור נשמה
 כהי' שבה ונשאר חמים נוף בלי נשמה כדי להלביש כהיב' אורות ז"א
 להחיותו ולקיימו כנו' אבל דע כי חין זה אלא כנהי' שבה לפי שהם
 כנגסם טוך ז"א ועל ידם נשלמים פ"ס של ז"א כי הם מחש כששי' נופו
 של כו"א כמו שידעת בסוד קו המדה הנו' כס"ה כי הו' קליות דז"א גדלו
 ונעשו פ' באופן זה שכל פרק פליון דנלח דאימא עם ב' פירקין שילאין
 דס"ב ע"א) וחסד של ז"א נחבזרו ונפתרבו ונעשה כלי שלם של חכמה דז"א
 כהל' פירקין ופרק אמעני דנלח דאימא נחטרב עם פר' החתק דחסד ופרק
 פליון דנלח דז"א ונעשה כלי שלם של חסד דז"א כג' פירקין. ופי' החתק
 דנלח דאימא נחטרב עם ב' פירקין תחתוני' דנלח דז"א ונעשה כלי שלם
 אל נלח דז"א כג' פירקין ועל דז' בקו השמאלי' דז"א עם היוד רכוכה
 וכן בקו אמעני דז"א עם היסוד רכוכה וזהו אדך ג"ס כהי' דהבו' נעשו
 נופא דז"א משם ועמהם נשלם ז"א כפ"ס שבו אבל הכתר של ז"א הוא
 מן שליט החתק דת"ח רכוכה והוא מן הכתו' ולמטה ואמנם לא
 נסתלק אורו ורוחניותו מחוכו כמו שנסתלק מן הנהי' אמנם זה השליט
 של כלי דת"ח רכוכה עם האור עצמו שלה שבהויו הוא כחי' כתר אל
 ז"א וחין כו חלק לז"א לא ככלי ולא באור באופן כי פיקר ז"א הוא מן
 החכמה שבו ולמטה ולכן זה הכלל הנו' נקרא של סם המוחין ולא של
 שם הכתר וכאשר יסתלק זה הכתר מפל ראש ז"א ישאר ז"א כבחי'
 ראש

(לח)

הנהרות וביאורים א) לפיל דף ג"ז ע"ד כדרת ד' עוד לפיל דליו ע"ד ודרת ח' יע"ג שער הכללים פ"ח שער מאמרי רז"ל דכ"כ הוא היה אומר כן ב' שנים למקרא
 וכ"ז יע"ג פ"ח שג"ה פ"ב יע"ג יע"ג יע"ג כ"ל יד ותי' כש"ג מ"ג שם ככל דיבור יע"ג מ"ב"ה דהב"ז פ"א ומשם חבזו כמה חילוקים יע"ג.

ראש שבו מן החכמה שבו ולמטה. גם כזה חכין ששם למה אין הכנה
 גמרה בחסד הי"ס דז"א לפי שאינו ממנו אלא חין ממנו לפי שגודע כי
 א"א (עין ע"ח שביה פ"ג בהג"ה מיהרח"ו ונפ"ה טה) הוא נקב' כחר
 של הי"ס אבל הי"ס של ז"א הם נמנים מן החכמה שבו ולמטה גם זהו
 הששם שאין הכנה של ז"א נעשה עד שנמרו י"ס שבו שיה מן החכמה
 ולמטה להסתלק ואחר כך נעשה בו הכנה הנה וכמו שיתבאר לקמן :
ונבאר עתה איד נכנסין בו אלו המוחין המלוכב' בנה"ל דחכמה
 הן ז"א נזמן הנה אחר ב' שנים של הניקה עד תשלום י"ג
 שנים ויום אחד הנה נעשה השלישית ללירות ז"א נכנס בתחלה פרק
 ההחן דנלח של החכמה בחכמה דז"א ופרק ההחן דהוד נשאר
 עדין למעלה כארם היורד במדרגת הסולם המוריד בתחלה הנלו
 הימניה ובשאר הנלו השמאלית כפיפה למעלה. ואח"כ נעשה הרביעי'
 מוריד גם הנלו השמאלית פרק חתהון שבו לחן בניה דז"א. ובשל'
 ה' נכנס פרק אמצעי דנלח בחכמה דז"א והפרק ההחן יורד ונכנס
 בחסד דז"א. ובשנה ה' נכנס פרק אמצעי דהוד בניה דז"א והפרק
 ההחן יורד ונכנס בנבי' דז"א. ובשנה ה"ו נכנס פרק השלין דנלח
 בחכמה דז"א והפרק האמצעי יורד בחסד והפרק ההחן יורד נלח
 דז"א והרי נשלים קו ימין דז"א אבל דע כי בתחלה הבנה הו' קהחיל
 לנכנס קו אמצעי כי הנה קו האמצעי שהו' היסוד דחכמה אין בו
 רק פרק א' לכד והו' היסוד עלמו ומקומו למעלה בין חרין פירקן
 עילאין דנ"ל דחכמה ועוד י"ס בו בח' הספירה של היסוד ששעורה
 שליש פרק א' בלכד והנה מקומו היא יותר למטה בין חרין פירקן
 אמצעים דנלח והוד דחכמה ולכן אחר שנכנסו חרין פירקן אמצעי'
 דנלח והוד נעשה החמישית והששית נכנסת הספירה הנז' בדעת דז"א
 בתחלת שנה השביעית ולפי שאינה מדה שלימה כמו האחרות לכן אינה
 לריבוי זמן שנה כמו בשאר הפירקן אחרים חקף בתחלה יום שנה הו'
 נכנסה ונמלא כי בהיותו בן ו' שנים ויום א' החחיל חרין הדעת של
 ז"א אבל לא לבחרי וזכו סוד משאח"ל הפעויות מכן ו' שנים ויום א'
 מקחם מקח וממכר' ממכר במסלולין אבל לא בקרקעו' לפי שהמסלול'
 הם ו"ק דז"א המיטלטלין ומתפעלים מדין לרחמים ומרחמים לדין
 והקרקע היא כמל' בסוד אסתר קרקע עולם היחה ולפי שבהיותו בן
 ו' שנים ויום א' עדין לא נכנס בדעת שני רק השעורה של היסוד שהי'
 בח' התפעלות הדעת למטה בשליש החחון דה"ת שהו' מן הי"ק
 וכן כל שאר הפרקים של נה"י דחכמה אחר נכנסו עד עתה בז"א הם
 בח"י ששירים אח"כ לירד למטה למקומם ב"ק ולכן אין מקומו עולם
 אלא במסלולין עד שנכנסו בו כ' פרקן עילאין שהם המוחין עולם
 והוא בתחלת שנה הו' שאז ביאתו ביאה גם באשה הנקראת קרקע
 כמו שיתבאר. ובשנה הח' נכנס פרק שליין דהוד דבניה דז"א והפרק
 האמצעי יורד בנבירה ופרק החחן יורד כהוד דז"א והרי נשלים קו
 שמאל דז"א. ובשנה ה"ט ויום א' נכנס היסוד עלמו דאימא בשות הדעת
 והרי נשלמו הנ' קוין דז"א והרי נגמר גדולתו כי עתה נכנס יג' המוחין
 העיקרים שבנ' פירקן עילאין דנה"י דחכמה בחב"ד דז"א ובאין הוא
 מקומם האחריו וכבר הוא שלם לבחרי גם לריך שדע כי הנה ביארנו
 למעלה שהתפעלות ה' חסדים שיש בפלוקף הנה של המוחין כבר
 תפסשו ונתחלקו בחג"ה כ"ה שבו בהיותו למעלה של ראש ז"א בסו'
 א"מ ומלא כי כשנכנסו הנה"י הנז' הן ז"א בכל פרק מהם שהי' נכנס
 ה' נכנס עמו החסד הראוי לאותו פרק ומלא כי בסוף שנה ה"ט נכנסו
 בו כל המוחין שלו והתפעלו בכל גופו בתקומות הראוים להם מתש
 וגם החכמה חסדים נמלאו מתפעלים ב"ק שבו כפי המקום הראוי
 להם מתש והרי הוא שלם וגדול בכל פרטיו ולכן מכן פ' שנים ויום א'
 ואיך ביאתו ביאה ובפרט כי עתה הורע בזה ממות הדעת וכבר
 עתה נכנס בו לבחרי וגם התפעלות ה' חסדים נתפעלו ב"ק שמהם
 פ"ב) הטיפה נמשכה גם זהו סוד למה מהחל' י' שנים ואיך מתחיל' לחנך
 את הקצין בקלם מלו' מדרבנן כמו בענין אכיל' ביה"כ וכיו"ל בזה האמנם
 עדין אינו ראוי למלות מן החורש כי אינו איש גמור לפי שהנה הדעת
 שלו נחשט בתקומו ולמטה עד ההוד של ז"א אבל עדין לריך ליתן
 דעת גם בכנה חכמה בניה שבו כמו שיתבאר ושוד כי עדין אין בו

כחר כלל כמו שיתבאר ולכן לריך לבחתין עד גמר שבו והוא כי בשנ'
 הו' עלה הארת החסדים המגולים למעלה בדעה עלמו ובשנה י"א
 עלה בבניה ובשנה שנים עשר עלה בחכמה ובשנה י"ג עלה בכפר
 ואם תוסיף ד' שנים אלו של פ' שנים ויום א' הנז' יהיו י"ג ויום א'
 ואז הוא איש גמור לכל דבריו :

ונחזור לבאר דרך פרט ענין אלו ד' שנים עמן ה"ט שנים ויום א'
 ואיך הנז' כבר הודפתך כי ז"א נק' אילנא דחיי לפי שדומ'
 אל האילן שאינו גדל אלא ע"י החסדים כמו שיתבאר למעלה וע"ש הי"ב איד
 אין הו' א"ל נגדל אלא ע"י החסדים כמו שיתבאר למעלה וע"ש הי"ב איד
 ע"י חזרה למעלה נכפלים ונתינים בכל שפ' וספ' מהם מ"ס דז"א
 ומתחלקי' בבחי' שלישים **ונחזור לבאר** קצת בעניינים הנה נבאר כי
 בהיותו בן פ' שנים ויום א' כבר ה' חסדים היו מחולקים ומתפעלים
 בתפ"ה נ"ה דז"א ונדע כי ב' חסדים ושליש החסד שנתפעלו בחו"ג
 ובשליש שליין דה"ת שהו' עד החוה הם אורות סהומים חן בליש
 דנה"י דאימא אבל שני חסדים ובני שלישים החחונים שנתפעלו בב'
 שלישים תחזונים דה"ת ונלח והוד שבו הם אורות מגולים שילאו לחן
 מפי יסוד דאימא שסימום בחוה ולכן אלו החסדים החחונים שהם אורו'
 מגולים בלי מחנייה בלי יסודי' לירד למטה עד היסוד דז"א והנה אחר
 היותו בן פ' שנים ויום א' אחר ירדו אלי החסדים המגולים ביסוד דז"א
 ונתקבלו הם ואמנם בתחלה בשנה ד' ו' או היו בחב"ד ואח"כ
 בשנה הו' והט' ירדו בתקום הראוי להם שהם בת"ת ונלח והוד
 ואח"כ ירדו עד היסוד ונתקבלו גם ישמה לריך שיחורו לעלות ממטה
 למעלה להגדיל את ז"א בד' שנים אחרות כנז' והנה הם נקראי' מ"ס
 ש"ס כשנכנס לירד באורם האילן ומשם עולים הן האילן משע' למעלה
 להגדילו ואמנם סבת חזרה אלו החסדים למעלה הוא כנודע אלליו
 כי כל אור ישר היורד חוזר לעלות בסוד אור חוזר דומ' למי שמשלך
 אבן אחת בכח חזק תלמעלה למטה שמתח חוזק ירדתם במרו' למט'
 חוזרה לעלות עד מקום המקור שמשם ירדה וכן כשנכח המ' היורד'
 במרולה למטה חוזרים לעלות עד מקום המקור שמשם ירדו **וכן**
החסדים האלו הנק' מ"ס כאשר ילאו מפי היסוד דאימא שיש בחוה
 דז"א מבלי מחניות בלי שיכנסו ירדו במרולה גדולה בחווק עד היסוד
 כנז' **וחקף חוזרים לעלות למעלה בכח בלי שיכוב ואחר** זמן יסודי'
 עד היסוד דחכמה מתקום שילאו והנה היסוד הזה הוא בחוה ושם
 היא ההחלקות פניול שתי זדועותיו ח"ג ואז עלה הארה אלו החסדים
 המגולים אל שני החסדים אשר בב' הזדועות והגדילום וכ"ז נעשה
 חקף בדבג א' בהיותו בן פ' שנים ויום א' כי מקום פלול הזדועות
 הוא ג"כ בחוה אבל עלייהם למעלה בדיא דז"א שהם רחוקי' לריך
 המהנה זמן כמו שנתבאר בלריך ד' שנים אחרות :

ונבאר עתה ענין הגדלת ד' ראשונות בד' שנים אחרות ומה ענין
 גדול זה הנה נתבאר לעיל כי ע"י חזרת אורות החסדים
 המגולים נכפלו החסדים העליונים הסהומים כפלים ממה שהיו ועם
 זה הספיקו לכל ארבעה ראשונות שבכלם ימלא בחי' דעת דאור מגול'
 והנה החסד שנחסד שהם ג' שלישי' נכפל והיה ו' שלישים ומתיישב נשאר
 בו ומתיישב עלו למעלה באופן זה כי ב' שלישים עלו בחכמה ושליש א'
 עלה במוח הדעת מלד ימין להאיריו כי סה"ס היא אש"פ כנס הוא
 בחי' דעת ועד"ו החסד שנבדורה נכפל ומליו הספיק לשלמו ומליו שהם
 ג' שלישים עלו ב' השלישים בבניה והשליש בדעת בלד שמאל כפיטרא
 דנבורה שבו ומלא כי עלו בדעת שליש מחסד שנחסד ושליש מחסד
 שנבנו' כרי שהי' הדעת מכריע בין חכמה לבניה כנודע עוד לריך שדע
 כי הנה אלו האורות של החסדים החחונים המגולים השלי' למעלה
 כנז' יש בהם ב' בחי' כי הנה האור ההוא מתחלק ונכנס קלחו בתוך
 היסוד דאימא מתקום שילאו **ודרך שם חוזרים ועולים** בפעמיותו
 עד למעלה בחו"ג ובחור והרי זה בחי' אור פנימי ושוד קלת האור הנז'
 עולה למעלה בבחי' אור מקום מחוק אל כל הכלים דנה"י דאימא **בנ'**
קוים בינם לבין עולם חלל הנלגל' דז"א עלמו ונמלא כפי זה כי יש בחי'
 דעת מגולה בחון ליסוד דאימא בסוד אור מק' שבו כנז' והרי עתה
 היא הגדלה ממש וגלוי גמור אל הדעת שהיה סה"ס בתחלה כנז' כי

לכן הולך עניית האור הזה גם כדעת אפי"פ שהוא האור של האור
 אה וממנו יאז ויבדאי שפינו אור מקי' הוא גם כמ"ב שבסוף הנה"י
 דאימא וגם כהם שיך הגדלה ז"כ אפעס זה יתבאר חרוך קושיא
 ס"ג) אחרת והיא כי אלי האורות המגולי' שחזרו' לפלות לבגדיל כנו' והנה
 כשנכנסים שני' אל הך נה"י דאי' הרי חזרו להפעלם הראשון ויאך בהם כח
 להגדיל ועם הטעם הנו' יתורן כי קהים מקיף בגלי' מבחין יקלח' נכנס
 בסוד חו"פ וזו אור החלק העלה עובר דושי' הכל' דגה' עד אהי"פ
 שלהם שנכנס עמה וגם עד אורות המוחין פלמם הפנימי' ופינים אורות
 אלו עם אלו ומתברר הארחה לאיך קי' וע"ן נגדל ומלכד טעם זה גסי"ש
 טעם אחר באורות הנכנס' בפנימיות הנה"י והוא כי אחר אשר החסדי'
 הם נחגלו למטה נתפשטה הארחה ממה שהיתה נחחלה ביהו"ט
 מכוסים במקום לר' ונתרבה ונגדלה מאד יותר מאשר היתה נחחל' ואחר
 שנתפשטה כל לרבה ונתחזקה הארחה נחחלת האור העגלה אשפי'
 שחזרו' למקום שהם אינם מתמטטים ואדרבא כשנכנסים לא די שהם
 גדולים אלא שמתדילים את החסדים הסתומים גם הם ועל ידי כן אין כח
 בכלים דנה"י דאימא לסבלם ומתרחבי' ממה שהיו בסוד פסוק הרחיבי
 מקום אהלך יג' ודע כי נמלח בהטלותהך את הנרות בענין חזרת חמס'
 הנבירות שביסוד טוקב' דויא להגדילה נבאר הטעם השני הזה. אבל
 הטעם הראשון לא שיך בניקב' לפי שאינם חוזרות צנ' הקי' רק בקו
 האמצעי בחיבו בלבד אבל צו"א שטולי' החסדי' מחיך כל ג' הקי' כנו'
 שיך האי טעמא ואחננס נבאר למעלה למה ירדה החסדי' אינה לריכה
 זמן וכן בחירתם עד מקום הדעה אבל בעלות' מן הדעת ולמעל' לריך
 זמן ד' שנים כנו' אבל הענין הוא ג"כ לפי שאלו החסדי' העולי' כבר ירדו
 בראשונה מן הדעה ולמטה צו' קלויות ונתפשטו גם ולכן גם אם הם
 חוזרים לפלות עם במקום התפשטות' צו' קלויות כבר היו עם דרך ירדה
 אבל בכח וחזר' שהם עולים עמה מחדש לבגדיל לריך זמן והרי נבאר
 ששיר זמן עליית החסדים נחב"ד שהם ג' שנים אחרי' אחר ה"ט שנים
 ויום אחד והרי הם שנים עשר שנים ויום אחד:

ועתה נבאר ענין הכתר הנעשה בשנת ה"ג ונחחלה נבאר מה
 ענין הכתר הזה הנה כבר החחלנו למעלה נחחלה הדרוש
 הזה לבאר ענינו כי שליש האחרון של הת"ה דחבונה מן הסביור ולמטה
 צבחי' הכל' עם האור שחביו מן ההבוי' עמלה הוא הכתר של ז"א חמס
 ואינו כמו הנה"י של החבונה שהכל' הם שלה והאורו' הם המוחין דז"א
 כנו"ג וניה הבין מעלה הכתר כי אשפי' שאין בו מוחין הוא מעולה
 במאד מאד מן המוחין דז"א לפי שהוא מן הכל' והאור של החבוי' עמלה
 ולא עוד אלא שהוא מן הת"ה שבה ויודע כי הגדוע שבהבונה גדול מו"א
 מה שאין כן במוחין שהם מן הז"א ואין בהם רק הכל' של נה"י דחבונה
 לא מן האורו' שבהם. וכבר נודע כי הכח' הוא צחי' חו"מ והיא קרקפתא
 ונגלגלה דריבא הסיבבה ומקפת על המוחין אשר בתוכה ויודע כי האי
 נגלגלה אחקרי חוורא דריבא וזו החוורהא שהוא ענין הכתר עלמו
 נחשכה ומתפשטת משל המוחין עד מקום החזה של ז"א כי גם כן
 מסתיים היסוד דאימא כנודע זה מבחין וזה מפנינים וחופפת וסיבבה כל
 הראש והמוחין עד סיום הנרון ומשם ולמטה אינה מתפשטת בצרויט'
 רק בקו אמצעי לבד עד החזה מלך האחי' ועם החלה רישא דטוקב' דז"א
 רחל וזו החוורהא נחשכה גם עד ראש רחל ונעשה מסיומה כתר אל
 רחל ג"כ ונמלא כי כל צחי' זו החוורהא המהפשכת עד החזה הוא צחי'
 הכתר דז"א והוא צחי' חני החסון של ח"ת דחבונה שהוא חלל כהו"ו
 ונחשכה צו"א עד החזה שבו וראשו של ז"א נכנס לכוך החלל הוא
 ונמלא מוקף ממנו וזהו סוד צ"מ המשתמשים בכתר אחר והם ז"ן אשר
 בכהרי' שלהם נעשים מן חני הכח' דחבונה שהוא כתר אחד לבד ואחל'
 צהייתה עמי אחר צאחי' נמלא כי כל הכתר הוא אליו אבל הכתר שלה
 הוא מן סיום הת"ה של החבוי' בלבד אבל כאשר היא חוורה עמו פני'
 צפני' שאו היא גדולה כמוהו ממש אז יהיו שניהם משתמשי' בכתר אחד
 בהשוואה אחת: והנה אחר שהכתר הזה נחשכט מעל ראש ז"א וירד
 והלביט את ראשו ונחפש' עד החזה מאחוריו ונעשה גם כהר אל טוקב'
 כנו' גם לריך שיפעל אליו הארת החסדי' המגולי' ע"ד שעלו בכל המוחין

כנו' וזה עניינה ככה הכ' שלישי' של החסד שצ"מ דז"א המגולי' נכפלו
 ונדלו אחר שנחגלו ונעשו ד' שלישי' וכן שלישי' העליוני' הספיק לב'
 שלישי' הכח' וכן השלישי' החסוני' נחחלקו לשני' והשלישי' האחד ניסן
 לכהר דטוקב' דז"א המכוינו' עם ממש באחר והשלישי' האחד פלה לאשפי'
 בכהר ז"א וגם זהו סוד צ"מ המשתמשי' בכתר אחר כי מן שלישי' אחד
 הסחחון לבד הספיק שנגדל וניסן חזיו לכהר שלו וחזיו לכהר דטוק' והנה
 בעלות זה השלי' הנו' אל הכח' שבהנה הוא עובר חחלה דרך השלי' השליטון
 של הת"ה נחקי' הכסוי' ומאיד צו' ואינם השלישי' הכוא נגדל לב' שלישי'
 והשלישי' האחד מספיק לפלמו נחקימו והשלישי' האחר מחחבר עם השלי'
 שעלה עם וסנייה' יחד עולי' למעלה עד הכח' דז"א והרי אידך גם כן ניסן
 אור דעת המגולה בכהר שלו ופתה נשויה אל החב"ד כי בכל אחד מהם
 יש צחי' של ג' שלישי' דחסד המגולה אחר שנכפל אבל שרבו מעיקר' איש
 ע"ד) אלא שלישי' אח' לבד ופתה לרי' לידע למה בארבו' ראשוני' שה' בחב"ד
 לא פלה רק שלישי' אחד בכל אחד מהם ולמט' צו' קלויות ז"א יש בכל אחד
 שני שלישי' כנו"ג והטעם הוא כי אין המוחין ממש לריבוי הארה כ"כ
 כמו שלריבוי' הו' קלויות וזה מיוחד. והנה עמה יש שני צחי' בכהר האחד
 הוא צחי' הת"ה עלמו של החבונה כלי ואור שבוטו שהיה נחחל' על
 גבי ראש ז"א שהם המוחין שבו מצחי' נה"י שלה שנגמר כניסת' וקניס
 נחשלים י"ב שנים ויום אחד כנו' ונמלא חני החסון של הת"ה שבהבונה
 ריבון על המוחין דז"א ועמה צננת הי"ג נתפשט וירד והקיף את
 המוחין בכותרתם עד מקום החזה כנו'. צחי' הכ' עליית שלישי' החסד עד
 הכהר וגם זה נעשה בשני' הי"ג עלמו לפי שהכל נעשה צנח אחת כי כפי
 שישיר ירדת הכהר עד החזה כך עשור עליית החסד מן החזה ולמעלה
 שהוא מקום הסתו' וזה מחחיל לירד וזה מחחיל לעלו' ולכן שניה' נעשי'
 ביחד בזמן א' ולא צוה אחו' ואם החב"ד שנה זו עם הי"ב שני' ויום א'
 הרי י"ג שנים ויום אחד: גם יש טעם כי הנה השלישי' החסון שבה"ה
 הנכפל ועולה עד שלישי' העליון שבה"ה כנו' לריך עכוב זמן יותר ויה
 הוא צחי' יום א' היהר משנת י"ג אבל עלייתו עם השלי' העליון שבה"ה
 חמס עד הכהר הוא שיה ירידת הכהר עד גם וסנייה' נעשים בשנת
 השלשה עשר כנו' והרי נבאר גדול ז"א עד חסלוס שלשה עשר
 שנה ויום אחד באר היטב:

ונבאר עתה ג' הקדמות נכללים בזה הדרוש הנו' הח' הוא כי זה
 שביארנו שדרך זמן רב של י"ג שנים ויום א' לבגדיל ז"א
 אין זה אלא נחחלה בריחת השולס כאשר נאלל אבל מלז ואילך נעשה
 הגדל' זו כנעט א' וכמו שנתבאר אללינו בשער ההפלות כי בכל הפלה
 ונחחלה נגדל הו"א כנעט א' בנרבת אבות כנו' עם שכל חפלה צא"ס
 לו מוחין אחרים חדשים ונגדל. השנית היא כמה שביארנו לעיל כי
 ג' חסדים פחות שלישי' המגולי' הם יורדים עד היסוד אבל שני הכדי'
 ושלישי' העליוני' המכוסין עומדים למעלה במקומם ודע כי הלו הנה'
 פחות שלישי' המיד הם עומדים נחך היסוד אבל כאשר הוא עה היוונ
 שמזדווג בטוק' אז כל ה' חסדים יורדים ביסוד. השלישי' הוא כמה שכ'
 לעיל כי החסדים אחר שיורדים ביסוד חזרו' לפלות למעלה ולריך
 שחדע כי כל אור ישר היוורד יש לו אור חוזר ועולה כנודע ונמלא כי
 גם המוחין דחוי"ב דז"א יש להם אור חוזר ממה למעלה ומתפשטים
 ממה למעלה אלא שענין חזרתם הוא באופן אחר כי מה שביארנו ענין
 אופן החזרה כזו הוא בענין הדעת בלבד אבל ענין חזרת אור המוחין
 ממה למעלה אשפי' שיבנה עם כ"ז נא קבלתי עניינה ממורי זלכ"ה.
 והנה פסם אח"ה שממתי ממורי ז"ל כי היום האחד הניסוף כל הי"ג
 שנים הוא זמן ירדה החסדי' שכין שהם מגולי' בלי מחחלה כלי
 המתכבד ירידהם לכן ביום אחד מספיק להם לירד ואינו לריך שנה
 המימה גם שממתי ממנו כי ירידת הכהר שהוא חני החסון דת"ה דאימא
 הוא צחי' יום אחד הנו' לפי שאינו נכנס חוץ ז"א כמו שנכנס' שאר המיחין
 שבו אמנם הוא יושב על ראשו של ז"א ואין לריך עכוב זמן רב:

דרוש א) ט"ו בשעור הכתר דודא כמה הוא
ואחר שנת' ענין ההפרכ שיש בין הכח' אל המו' לריך שנבא' ג"כ בשער
 הכתר
 פ"ד ע"ה שפ"א ס"ב ופ"ג וכה"ה ס"ה יפ"ו ונש"כ גם דרני בלוס דמ"ח פ"ג.

הגרות וביאור (א) לשל דניר נדרה. הדעת דק פ"ל ע"כ וע"ג לקחן דס'

בארכאס עד הרועות לכאן ולכאן אבל כ' הספדי' האלו בעלמ' אינם יכולי' לפיכך במחיצות וליכנס בזרועות אמנם הם עומדי' עם תוך היסוד דאימא תמיד ומחס נוקבה הארת' ויזכרה דרך מחיצות כלי היסוד אל הרועות ומלא כפי זה כי כ' הספדי' ושליש העליוני' הם עומדי' עם ביסוד דאימא מלוכסי' וסחומי' בחוכו וב' הספדי' וב' השלישי' הם לבדם שיזלא' מפי פסרת היסוד דאימא הנספק בחזה דז"א ומחס יולאי' וכן שלישי' מהפסטי' כב' שלישי' תחתוני' דת"ת דז"א בלי כסוי כלי כלל מן היסוד דאימא אלא בגלוי גמור וב' הספדי' האחר' מהפסטי' נגלה הוד בגלוי גמור ג"כ כנו' וז"א מקבל ההארה שלהם בלי מסך ומחיצ' כלל ואמנ' לריך שדע כי הנ' חסדים פחות שלי' המנולי' לא נתפשטו בת"ת ונלא יהוד דז"א חקף אחר שיזאו מפי היסוד דרך ירידה רק אחר שירדו עד היסוד הם ונס ה' נבו' וכאחזרו לעלות למעלה אז נתפשטו במקומ' כנו' וזה ביאורו הנה כהיות שאלי' החסדי' היו בתחלה למעלה תוך היסוד דאימא דחיקי' בתכלית מחמה האירוס העליוני' של החיג אשר עם ובפרט כי פי היסוד לר' בתכלי' והנה הספדי' הם מים וכשיולאי' בדוחק עלום חקב לר' מאד ונחל המי' שוסף ועלים יולא ממנו לאויר מנולה כלי מחיצות יולא בכח חזק ובמרוגה גדולה כטדע מן המי' המקלחי' דרך נקב לר' לגלגל הרימי' הטוחני' חטים ולכן חקף מכח חזק מרוגה' יורדי' דרך קו אמנסי' ביושר עד היסוד דז"א ואינם ניסוי' אל הדרדי' להפסע במקומ' נגלה והוד. והנה כאשר ירדו לתוך היסוד דז"א נודע הוא שהיסוד כלול מ"ם שבו וגם הם עשוי' בליור קיים ימין ושמאל' ואמנע ע"ד הספי' הנוללות כל הפרעיק' כטדע וזה הבין מה שנה' אליוני כי היסוד נק' כל לפי שיש בו כלליות הגלגל מן ה' חסדי' שנה' קלוה עליונו' ממנו והם חנ"ת נ"ה וא"כ מוכרח הוא שיהיה בו ביסוד מקום לקבל כל ה' חסדי' האויג' אינם יורדי' בו רק ג' חסדים פחו' שלישי' המנוגלים כנו' אשר מקומ' הוא בת"ת נלא היד ילכן כשיורדי' ביסוד יורדי' במקומ' הראוי להם שהם בת"ת נלא והוד שבו בלבד וכאשר חיו' ושליש עליון דת"ת שבו פניו וריקס כלי חסדי' והנה חקף אחר החסדים אין הנבו' מתעניות לירד עד שיחזרו החסדים לעלות אמנם חקף הנבו' רגות ויורדות אחריהם עד היסוד דז"א וגם הם אינם מהפסטיות בז"א לפי שבת"ת ושליש עליון דת"ת כנר שם נהפסטי החסדי' ואף לנבו' מקום להפסע שם ומן החזה ולמטה שהוא מקום מנולה אינ' מהפסטי' שם כנו' בענין החסדי' ולכן יורדת אל היסוד ועוד עזש אחר כי החסדי' דיכרין ומהפסטי' שם בז"א והנבו' נק' ומהפסטיות בעיקרי' ולכן יורדות אל היסוד לנאח מחס אל הנקבה כמו שיכתאר במקומו והנה כשייאלות מן היסוד דאימא אינם יולאית בנייר ג' קוים כי המקום לר' ודחיק ואינם יולאוח אלא ח' לא' והעליונה התשוב' מכלם הנק' נבו' חסד השימרה בתוך יסוד דאימא למעלה מכל' היא יולאוח בתחלה ואחריה יולאוח נבו' הנבו' ושימרת למעלה ממנה ועלי' נבו' הת"ת ועליה נבו' הנלא ועליה נבו' ההוד והם שימדות ו למעלה מוז נבו' ההוד למעלה מכלם וגבו' החסד למטה מכלם וזה הוא עד שמתניע' ביסוד דז"א ואח"כ כאשר הם נכנסות תוך היסוד (פ"ג) דז"א הם מהפסטיות עם בליור קוים אשר שם כנו' ולא נבו' החסד שהיתה החטונה מכלם היא יורדת למטה מכלם בנחי' ההוד אשר שם ביסוד ושם שינעח בחסד של ההוד שירד שם כנו' ונבו' הנבו' נכנסת נגלה שביסוד נמקי' ששומד החסד נגלה וגבורה הת"ת נכנסת בת"ת שביסוד במקום ששומד החסד דת"ת ונבו' הנלא נכנסת ננבו' היסוד הריקניתי מן החסדי' המכוס' וגבורת ההוד נכנסת בחסד היסוד הריקני' ג"כ מן החסדים המכוס' ונמלא כי ג' נבו' העליונות פחות שלישי' עליון שהם נבו' החסד נבו' ת"ת הם מהפסטיים ומהפסטי' עם ג' חסדי' החחוני' פחות שלישי' עליון שהם חסדי' הת"ת ונלא והוד אשר ירדו שם ביסוד כנו' והם מהמחיקי' הדינים שננצלו פ"י רחמי החסדים בהם אבל כ' הנבו' ההחטונות ושלישי' שהם נבו' הנלא וההוד ושלישי' הת"ת שלא נתחברו ביסוד שם החסדים כלל כנו' כאשרו בלתי מחוק

והרי אך ג' נבו' פחות שלישי' נמחקו ע"י החסדי' דרך ירידה קודם שיחזרו החסדים לעלות למקומם כמו שיכתאר :

ועתה נבאר חזרה החסדים המנוגלים למעלה הנה נודע כי כשנודע המים חקלה כנח גדול למטה כשפוגע בקרקע מכה הנאחז העלמה שם חוזר ושוב למעלה וכן אלו החסדים שיזאו בדוחק גדול מפי היסוד דאימא למעלה וירדו בחזק ביסוד דז"א ואין שם עוד מקום לירד הנה מכה נפילתם שם חזרים ועולים למעלה עד הניע' אל מקומ' הראוי להם כמו שנת' וכמי שכתאר. ונבאר בתחלה סדר עליית' מהחסי' היסוד דז"א עד שיזאו ממנו למעלה במקומם הנה נת' כי ביסוד יש עם ליור קוים ושם נהפסטי הנבו' והחסדי' כ"א במקומו כנו' והנה אלו החסדים כשעולים חס' יעלו כפי בחי' מקומם דרך הקו' נמלא שיחזרו להאיר אור שני חוזר ננבו' אשר במקומם שכבר נמחקו פ"א דרך ירידה ונמלאו ממומקות כ' מחוקים ועי"כ נחלש כח החסדי' העולי' מלהמתיק את הב' נבו' ושלישי' שלא נמחקו בתחלה דרך ירידה ויהיו ג' הננידות פחות שלישי' נמחקים פתמים וב' הננידות ושלישי' כלי מהיק כלל והענין הוא כי כאשר או"א הולירו אלו החסדים ע"י זיונס כטדע נתנו בהם שיעור אור כדי שיזבלו להמתיק את הדינים שנגבו' מחוק א' וגם שיזבלו להגדיל את ז"א כלי דרך חזרה ועלייה עד הכתר שלו כטדע כי הם המגדילים את אילנות דתי' ואם המתיק היה גיהן כלו אל הנ' גבורות לא יהיה כח החסדים להמתיק את הב' גבורות ולכן הוכרח שהנ' חסדים המנוגלים פחות שלישי' שהם עתה ביסוד דז"א כשחוזרים לעלות עולים ביושר דרך קו אמנסי' שהוא הת"ת שביסוד ואחר הניעש שם מהפסטיים לג' קוים ועלו דרך התג"ת שביסוד ולא פגעו בב' הננידות ושלישי' השימדות שם בלא נמחקו חלה ונמחקות עתה באלו החסדים העולים דרך חזרה ונמלאו כ' הננידות אלו ושלישי' נמחקו דרך עליית החסדים והנ' גבורות פחות שלישי' נמחקו נמחקו בדרך ירידת החסדי' ואחר שיזאו אלו החסדי' מן היסוד דז"א כלפי מעלה נתפללו אלו החסדי' ועלה הח' בהוד דז"א והא' נגלה דז"א וב' שלישי' החסד כב' שלישי' החחטונות דת"ת דז"א כי כן דרך הענין העולה למעלה או השלהבת כשעולה באייר מתחלק ומתפלל לנדרים והרי נגמר ההפסטיות ה' חסדי' בתנ"ת נלא יהוד קלחם דרך ירידה וקלחם דרך עלייה ונמלא כי כשירדו הננידות בתחלה ירדו א למעלה מוז וכשנכנסו ביסוד נהפסטי דרך קוים אבל החסדים כשירדו ירדו בדרך קוים וכשחוזרים לעלות עולים כשהי' בחי' כי בתחלה עולים זו למעלה מוז בקו ישר בת"ת שביסוד ומשם ולתפלה מתחלקות לג' קוים כנו' ועיין בדרוש הניעות כי שם נבאר שבתחלה יורדים הננידות ואח"כ יורדים החסדים הפך מן הנו' כאן אבל העיין גם בדרוש חשאו של אר"כ כי שם נח' שפתאו נרם לזה שירדו הננידות החלה ודע כי עיקר כח החסדים המנולי' להגדיל את ז"א הוא פ"י ירידתם ביסוד לפי שירדים שם במרוגה בכח חזק וע"י ההכחה נמתיקים ונכחשים ומתחלקים לננויות כדי להאיר את ז"א אח"כ בעלייתם כנו' והו סוד פסוק כחתי למאור כי ע"י החסדי' הנק' שמן שנופלים ביסוד דז"א נכחת ונכתש שם להאיר בז"א וזהו כחתי למאור שהוא להאיר בז"א הנק' אור בסוד וטורה אור כנגד הנקבה הנק' נר בסוד כי נר מלוח אמר להפלות נר תמיד כי ע"י חזרת החסדים למעלה נגדלת גם הנקבה דז"א כמו שיכתאר במקומה בע"ה גם זהו סוד של הפסוק דכתיב יש מפור ונוסף עוד שהוא סוד הגדקה שהם החסדים שנכחשים ומחפזים ביסוד לניעיות ועי"כ ניסף עוד ונגדלים כנוכר לשלי' :

דרוש י"ז א) בענין הצלם של המוחין דגדלונו

ענין כולם של המוחין דגדלות באר היטב כבר נכתאר כי המוחין האלו הם פ"י זוג או"א שהורישו טיפת זרע ומהם נעשו אלו המוחין ואין ספק כי מבשריני נחזה אלוה כי מטיפה זרע נולד ולר שלם פ"ד) כרת"ח איברים ונמלא כי אפ"י שאנו קוראי' לסיפה זו מוחין דזרע אינם

הגדרות וביאורים א) כל דרוש זה פ"ן נפ"ה שניה אשר דרושי כלם דרוש א' ישפ"כ וע"ד ישיין פ"ה ככל דיבור כש"ם על פ"ח ישיים לפיל דף ר"ט פ"ג דרוש פ' וכפ"ח שניה פ"ח בסוף לדרוש זה ונפסין יסוד ופסיה הנמשכים שם המוחין פיין לפיל דף ל"ה פ"ב שער הגלגלים פ"ה.

היכל ה' היכל דא שער י"ז שער ר"ג שער אונאה פרק ג'

2957111

פסין שהם ממתיקין את ע' אורות הנצרות שם פלגן סוד
 סין כנודע. וניאור העין כי הגה כאשר אלף הע' החסדים
 יורדין ביסוד וממתיקין הע' נצרות בהגדה הוא שמהרצין
 יחד הם בחסדים נח' קלם מן הנצרות המחנכות עמכן ולכן
 נרדמם שם נקראו גם כס נח' יין שהוא נצורה כי אין
 נמסרין רק פ"י ברכת סין שהוא גימטריא פ'. ואמנם פ'
 נצרות הם נח' הכוס של יין כי כוס גימטריא אלפים שהם
 ה' אופות כבוד ה"ג כנודע אלף סין הם פ' חסדים פלגן
 שנתעברם בנצרות והמתיקין כנ"ל. והרי נתבאר ענין המילה
 שהוא נרדמם עברה כי אז נחגלו פ' אורות החסדים במקומן
 ונתבאר ענין כוס סין שהוא ענין ירדמם הע' חסדים ביסוד
 וממתיקם את ע' נצרות ונ' נח' אלף עדין אינם רק נח' פ'
 אורות שהם ג' חסדים פחות שלישי ומתיקין ג' נצרות פחות
 שלישי אשר כ"ז נקרא אונאה פחות משתות כנ"ל. ועתה נבאר
 מלות פרישה שהוא אונאה יוסד משתות כי עתה יתגלה גם
 שלישי פליין המכסה ויחז' חסדים גמורים דת"ס ג"ה מעלין
 ומתיקין פ"כ את ג' נצרות שלימות שביסוד והנה פרישה ר"ל
 גילוי כי פ"י הכרת פור ערלה הוא המכסה וסוכב אבר
 הקדוש נפרע ונעלה שלישי פליין המכוסה שנת"ס ואז עמרין
 להתגלות ג' חסדים שלישי (ב) אלף ביסוד הפעלה טובנת
 על היסוד אין השלישי מעלין כנ"ל רוצה להחלטה כדי שלא
 יהיה אורות בקליפות בהם יותר מלוח כנ"ל. ואמנם נודעת
 המילה שהוא כריתת הערלה אע"פ שהיא גורמת גם ק גילוי
 החסדים פ' כנ"ל שהם ג' פחות שלישי ונס גורמת גילוי היסוד
 פלגו טכ"ז אלו נקרא לכה פרישה לפי שדרך אזהרן החסדים
 להיות פחד בעיני כל אדם מתוך רבם הידיעה והוא נחז
 רק כס מילה שהוא לשון כריתת הערלה אלף ש"ש שהוא
 תמיד מטוסה ביסוד דלמח נקרא פרישה וגילוי נגמר מחזה
 השא"כ בראשונה. והנה מלת פרישה ר"ל פרע י"ה כי שלש
 פליין נקרא י"ה לפי שהנה נתבאר שהם ח' נקודות חסדים
 כסחומים שם ואלו מתגלים פ"י הפרישה ופ"י (ג) יורדין
 למטה ג"כ ביסוד וממתיקין ג"כ כנגדן בשעורם ח' נקודות
 אחרות של שלישי הנצרות כנ"ל וישלמו להמתקין ג' נצרות
 שלימים. והנה ח' חסדים וח' נצרות גימ' י"ה עם הסלל
 והנה ענין פרישה פ"י י"ה כי ע"ז אורות נפרשים ונעלה
 עתה פ"י חסדים פ"י פ"י נחושש (ג) עתה ג' האורות ביסוד
 א' הוא הכרת שלישי פליין של חסד דת"ס כנ"ל הוא ירדמם פ'
 חסדים מעלין שהם ג"כ חסד דת"ס וחסדים רכ"ה הרי פ'.
 וא"ת בענין כפרישה נרמזו ח' אורות דחסדים וח' אורות
 דנצרות שהם ע"ז כנ"ל. ובענין מילה לא נחזר רק פ' אורות
 החסדים

הגות וביאורים (א) אלוין חסד כסד דחסדל יורדים ופחשדים נעליכ ואח"כ יסוד רש כנ"ל דת"ס סתלה הוא למדן כש"פ אן כלגון דתק. עשן עשן :
 (ג) כנ"י הינה ענ"י עוק: (ז) לא כי כרי נחשט:

אוצר החכמה

כי נאחזת הערלה ביסוד שלו ואח"כ כאשר נמולל סודותיה הערלה
 הוא ומסתלקת משם קליפת ענה הגיל ואז יורדין החסדים
 כנ"ל ומתפשטים במקומם שהוא כח"ם ובג"ה ד"א וטוע כי
 כל חסד משם הוא הויה"ה א' כנ"ל. והנה הויה"ה גימטריא כ"ז
 והנה ג' היותם על ג' חסדים אשר בג"ה הם גימטריא ג'ן
 ובג"ה החחומים של החסד דת"ס הרי הם ח"י נקודות כי הח'
 מליצות הם מטוסים בשלים מעלין כנ"ל א"כ בהלמקף ח"י
 עם ג'ן על ג"ה הויה"ה פ' אורות מעולים שהם גימטריא ת"ל
 מן השמל וזה הוא נח' אונאה פחות משתות וקיים המתקף כנ"ל
 ויכוח בזמן קודם מלות מילה בכריתות הערלה כנ"ל שאז
 מתגלים פ' אורות החסדים המעולים שהם גימטריא ת"ל מן
 השמל כנודע בזכר פרשה וקבל דוד אהפבר קליפת טונה
 אקרי מ"ל. וכאשר הערלה קלי' טונה נאחזת שם מתחת פונות
 וייקפה שם מאלו פ' אורות המעולים אוקרי ח"ש מ"ל שמיכה
 הקליפה לקבל מן האור מ"ל כנ"ל (ח). ונחזור לענין כי
 כנה על ידי המילה שהוא כריתת ערלה עדין כפי' אורות
 כנ"ל המעולף לא נתפשטו רק כנ"ל סחשוכים דת"ס
 ובג"ה (ג) אלף עדין לא נתפשטו ביסוד פלגו ד"א וזהו
 ענין ד' אופות מילה פירוש מ"ל י"ה. כי מ"ל הם פ' אורות
 המעולף וי"ה הם נח' שלישי פליין המכוסה ולמטה כסוד
 פרישה נבאר למח נקרא י"ה ונרין המוחל לכן להם בכריתת
 הערלה עמ"ז יעגלו מ"ל אורות כנ"ל במקומם עד כוד פ"ד
 כנ"ל ויסין נאומרו על המילה שהוא מ"ל י"ה כח"ש ענין י"ה
 למטה בענין הכרישה שהוא ג"כ פרע י"ה. ועתה נבאר מלות
 ברכת סין בתשאר"ל שמילה פיוטה טם ואע"פ שהיין בא
 לאור הפרישה עמ"ז נבארו תחלה כדי שזבן היסוד עם כנ"ל
 כי הנכ אלו הם' האורות שהם גימטריא מ"ל אלו מתגלגל תחלה
 ויורדין ביסוד (א) (א) ואחר יורדין וממתיקים הנצרות אשר שם
 ואח"כ פ"כ מתגלה גם שלישי מעלין דת"ס ויהיה פ"ה אורות שנס
 הח' אורות סהרות כסם שהם מנח' שלישי מעלין יורדין אח"כ
 עד יסוד וממתיקם חלק מן הנצרות כח"ש. והנה אחר שעל
 ידי כריתת הערלה נעגלו פ' אורות כמתין מ"ל כנה אח"כ פ"י
 ברכת סין ירדו אלו הם' אורות כנ"ל שלא נחגלו רק במקומן
 ועתה פ"י ברכת סין יורדין ואלו היסוד ד"א ואלו ממתיקין
 הנצרות אשר שם ומתיקין בהם ולא בטולן כי אם כנ' נצרות
 פחות שלישי כמספר נחשן פ' נ' והנה סין הם סוד הנצרות
 שאינם נמתקין כחשן פ' אורות לנדי והם כמתין י"ג
 לכרות שהיין הם גימטריא פ' אורות הנצרות הנמתקים פ"י
 פ' אורות החסדים סודות עתה ביסוד ונמלא שפטין שהיין
 הם בגימטריא פ' אורות החסדים המעולים שורדין עתה ביסוד וגם

יפה שעה

ה"י חלקים והיא אונאה פחות משתות דמחילה היא ונח' כנ' שמתגלה
 שלישי פליין ומאיר למטה שהוא יתר על שעות וכל מקו ובחנה כ' דקא
 ואחרי כהפאה שהוא נחשן ממש על גילוי אור ומה נמש אן יהמי
 דתמי: (א) ואחר ירדמם וממתיקים הנצרות אשר שם כי כבר נודע
 דת"ס ר"ל נדחם החי"ל שחבר חסד דת"ס הוא הטרם שיהפסו
 הנצרות החילה וכל דברי ר"ל נדרשים אלו הוא סוכן על דרך זכ.
 וכדי שחבין אביא א"ש ר"ל בענין קליפת טונה פ"ז וזל וסענין כי
 החילה היו קדמין להפססם נטוסה ד"ל החסדים קודם הנצרות אך פ"י
 עלו צריכה לנדר אוחס הטרטוט כמנעם להלקב שנעלו ממנה ע"י חסד
 דת"ס כי אחר כך כהנולד נכנס בו חקף ה"כסדר כי ואלו נכתיבו בו מוחין
 דתיקב שם אלפים כנודע והחזיר אשר שם כי כבר י"ה שם דעת בנח' י
 יקבה יע"ש. ואלו חש"ש בענין מוחין דקטנת פ"ז וכן נכסר הכוונות
 כך כה"ם ונמתקין ונדלות הוא סוכן שמתפשטים החסדים תחילה יע"ש.
 עמ"ק אלו נמתקין דתיקב ולכ"י לשלום הקודים הנצרות כי הם קודמות
 למתפשט החסדים תחילה יע"ש. אמור ר"ל נדרשים אלו כל ספקו
 לנבאר לן מליה מילה ופרישה ולא עמ"ק הקלי' והיא מתגלגלת
 כנס (נדס) חסד דת"ס אשר נאחזה גם היא לחקן את חלקה והיא עתה
 מתדס כסוד יקבה לכן הכוונות. ומתפשטין תחילה אחר
 הנצרות תחילה. ואלו חש"ש בענין מוחין דתיקב אלו הם הנצרות כי ככל
 אהר הוא כ"ה כהם פריה כחות המלאכים כמ"ש ר"ל בענין
 מיטר ומוחין פ"ה וזה כי דת"ס האונאה שייכו בין גזלות בין
 בנייקה: (ב) אלף כריתת הערלה טובב על היסוד אין כה"ש
 מעלין רוצה להבהלת כדי שלא יהיה אחיזה לקלי' כנס כי ואלו
 מאי איריש שלישי פליין כרי אפיטו כטי"ה ובי' שלישי הח"ה
 לא היה מתגלים כל זמן שהקליפה והערלה חופפת און כה"ה
 מתגלים ונאכר סרטים אוחס מתגלים כי המד מ"ס ובי' שלישי הח"ה
 וזל ידי כפרישה מתגלה גם שלישי פליין. וא"ת ומה כל
 החסדים פ"ה

השמש

[א] י"ב י"ג כי למטה כתב עכ"ז קליפת טונה שם אין החסדים
 יורדים מתגלים למטה. ומה"ש י"ג שחזר כתיבתם משם ואחר הכתוב
 סחכדים למטה נודמים שטותם לנלות ולהאחזת החסדים כהנר
 [ב] י"ב י"ג כי כרי תחילה יורדין ליסוד וממתיקין הנצרות ואח"כ
 עולים ומתפשטים כ"ל במקומו כהנר כש"כ דרוש ג' (ושין הו"ה)
 דף קכ"ז פ"ג:

והוא יושב פהה פהה כהאל כחוס היום אמרו שם אגלייא חכד
 כפומא דלמה פי' כי אברהם הוא סוד הכהדים כמסאל אלגטי
 והנה החיטוק כשולר טלר פירלוט עמו וחפפת על היסוד
 וכשנמול אגלייא יו"ד שהוא ראש פי האמה שלט שסו"ד הא
 הוא בח' החסדים הפלויים הנקרא אברהם נעמד פי חסד
 הוא בנימסריא פי"ב ה"ח במלוי דר"ח פי' כל י' הוא נחסד
 ח"ש באברהם אחר שהיטל דרז אל"ה ה' כאלוי פהה הוא
 יושב פתח האהל כחוס היום פי אברהם שהוא חסד וזרת י'
 אגלייא נפתח האהל שהוא פי האמה שלטרה י' שאל פטרס
 שביסוד . והענין הוא כנ"ל כי פי' הפריעה נגנלו פי' אורות
 ח' דחסדים וח' דגבורות וגייהם נלטיירו ביסוד פלמו כי
 היסוד פלמו הוא אורח ו' אורכה ועפכה לרת י' ועליות פי'
 הפריע' וזו נפשי' י' על ו' חסד בח' פי' אור' כנ"ל (ב) והמשכיל
 יבין בסוד טעם היום המלה לח' ימים שהוא רמו להליות
 המלך הח' שהוא סוד המכר בכחתי מור וזה"ל במקומו פיין
 שם . גם כזה סבין פקד ביום אגלו אה ימח דרז"ל
 על המלה וחלקוהו הפינה לבי' תיבות ואמרו פי' מל' נפשה
 משכה ביום המילוד (ד) . והענין הוא כי המל' נימסריא פי"ח
 שהם כל ג' חסדים שלימים פגולין וגם שלים המטסה שבין
 טלס הם פי"ח אורות המהגולן ביסוד פי' פשוט המלה (שהם
 מל' והריחה הפעלה שהם ג' חסדים ג' הימים ששמות כ"ו
 כ"ו נימסריא במל' ואלו המגולן פי' מילה שהם מל' מן
 במל' ופי' נחגלו פי"ח אורות כמין ג' הימים במל' וביאר
 הכסוב היכן נחלו פי"ח אורות אלו ואמר שחגלו ביסוד והחסדו
 עם הגבורות אשר הם כנ"ל הנקרא ימח חסד הוא אה ימח
 כלומר עם ימח ומאלו שהחסדים שהם ימח כמין במל' ו
 נחכדו עם ימח שהם הגבורות . ולא סודקס יסעס סבין אדך
 בתחלה הגבורות לא היו רק מנין ק"ל שהם ה' הימים הג' ופסה
 כאשר ירדו כנ' סויות ג' חסדים ויתקף אח ג' גבורות נמלחו
 ח' הימים שהם נימסריא ימח שהוא נימסריא ד"פ בן כמ"ש
 בכנהה כנגד ד' בניס דברס חרה והוא חיבור ג' חסדים בני'
 גבורות והם ג"פ בן בן ושר בן ד' שהוא חיבור ב'
 גבורות שלא נמחקו . ואמנם לפי שהע' אורות עליו פתח והח"כ
 הח' אורות הסתומים בשלים הפליון לק חלקו דר"ל סיגם
 הכנ"ל לבי טיבות מל' הם פי' אורות פגולין ופי' חסד ה'
 אורות הסתומים (כ) ולהיוסן פלויים נכדו תחלה ל"ג ופע'
 סתומים נכדו בחתונה מל' ופיין נדרוש אברהם ימח דיקב
 ויוסף שם נבארט הפסוק פירוש אחר פי"פ בקדמה זו :

החסדים כנ"ל ולא נזכרו פי' דגבורות כי הם' דגבורות הם
 כסוד סין והם ב' בח' יין ומלה כנ"ל ולא נרמו פי' אורות
 דגבורות ג"כ אבל כענין כווא כי בע' חסדים ראשונים לרדך
 ב' בח' ח' לסודר החסדים משרטס מן הדעה עד מקומם
 שהוא כפית וכנ"ל ובח' ו נפשיה פי' מילה כנ"ל . ואחר כך
 לרדך בח' ב' להריון מטס עד היסוד וזה פי' סין האל
 אמנם בשלים הפליון המטסה כנר ירד מן הדעה עד המקום
 שלו ולכן ח"ל פהה רין לסודרו עד היסוד והנה כאשר ירד
 ביסוד המחבר פקף עם שלים הגבורה ואין לרדך בח' אחרת
 (א) אחריה לכן כנללן יחד כסוד הפריעה אלל כענין החסדים
 האחרים אינן מחכרים עם הגבורות רק כנח"י הכ' לנד
 ולכן לא נרמו בח"ל . והנה יעדט למעלה לנאר מלה מלה מה
 ענינה חס ביאורה כי כנה דומחה מה שאחבאר במלה פריעה
 שהוא פי"ע י"ח כן ענין מילה מל' י"ח פירוש פי' חסדים
 הם נימסריא מל' שהם ג"כ ונ"ש ח"ח לנדס וח' אורות
 השלים הפליון הוא ימח מילה לסיבות מחובר עם ח' אורות
 הגבורה כנ"ל וגייהם נימסריא י"ח . ובה סבין פשארז"ל מל
 ולא פרע כאלו לא מל כי ב' אהיות מל' של מילה הם פי'
 אורות הפתוחים המגולן פי' כריחה העדלה הנקרא מילה .
 ואמנם ב' אהיות י"ח של מילה שהם ח' אורות הפלויים
 הסתומים פדיון לא עלו עד מעשה הפריעה כנ"ל נמלח כי
 כאשר מל ולא פרע פדיון המילה פומה לא עמרה כי ב'
 אהיות י"ח מן מילה לא נחגלו פדיון עד הפריעה כי כרי' ב'
 בח' נרמו במילה שהם מל' י"ח . וטעם לזכ הוא שאפי"פ שב'
 אהיות י"ח אינן נעלן עד הפריעה פכ"ז פיךר גילוי הוא
 מחמת המילה כי אה לא יומל לל ביטה שהוא ירד במקומו
 אלא סיב כאשר גם הוא נדעה כנ"ל נמלח כי בח' המילה נורם
 בח' הא' שהוא ירידה השלים הפליון (ב) למטה בשלים הפליון
 של כח"ס לח"ס (ג) דו"א . ואמנם פי' הפריעה לא נעשית רק
 בח' הכ' שהוא ירידת השלים (פליון של כח"ס) נמטה ביסוד
 וענין בח' ו' פסלה אל כנח"י הא' ולכן במלה מילה כנלל
 בע' חסדים המגולן במל' של מילה וה"ח פלויים זי"ח של
 מילה והרי איך ב' בח' כל פריעה ומילה רומזות במלה מילה
 לנדס ופי' כל זמן שלא פרע לא עמרה המילה ופי' כאלו
 לא מל :

פרק ד סת
 (א) והנה כזה סבין מה שכתב בוחר ובאדראל על פסוק

הגרות וביאורים (א) סיגם אחרים יסוף כנ"י : (ב) על פסוק : (ג) הימים לחס ליסוף כנ"י : (ד) שהוא חס י"ח : (ה) בשלים הפליון :

יפה שעה

הח"ס ואלו שומדים במקום ט"ח ונ"ש הח"ס שסודר כח"ס ח"ל כדרכי
 כנ"ל ופי' איך אגלייא חכד כפומא דלמה שפינה אלל פטרס היסוד .
 ושוד סכר כחב ח"ל לעיל שלבי שער כפחת ז"ן שפחסים נהויים
 ביסוד פלמו והכ"ז כעפורה ונקימים כעסרה ויואלים הוא נתיחה לפסרכ
 כן יוסף יע"ש . ואז איך הוא אגלייא חכד כפוס אה . וזל דה
 מיירי לאחר חות ראשון פי' כעפס ראשונה שמוחה עמכ טהן לכ ככ"ז
 כדי לפעוזה כלי הוא כתיבה כן ואחר כך כיון כעכר ניהא כנ"ל
 הגבורות הנקרא ירידים עמחה הפ"ח ביסוד כדי לנחנן גם הם כנ"ל
 כיון ב' דכולד וביטור . וענין מ"ש ח"ל כעכר מוחין דר"ל שם כדורש
 הח"ס אה ה' וזה הוא ממה אגלייא חכד כפוס אה . ושוד כי טרש
 כי כללוח הכ"ס הם ביסוד וכללוח כללוח הוא כפחת היסוד כמ"ש
 ח"ל לא במקום אחד ומסם שלבי שער היקון כטקא ואתו כללוח כל
 זמן שערלה חופפת על גריה קדש כנר כחב רביע ול לעיל ללא איפול
 החסדים כלל אפילו כטופא (וכלל) וכל סבן כחמה וכשנמול חכד והוא יושב
 פתח האהל שירד הפכידים ביסוד אגלייא חכד כפחת היסוד כמ"ש
 שהוא כללוח דכללוח דאגלייא כעפחה היסוד : (ב) והכפולן יבין ככוד
 עמם הירלי כיוח לח' ימח שהוא רמו לאגלייא חכד ה"ח הנקרא כוד
 פי' פירוש פיין כעכר מוחין דר"ל פי"ח גם כעכר קליחת נחכ פי' י'
 הנה אביו ואמא פי' זמנם וכפי משיכה וכוונה נטה כפי"ח כך פלה
 כידס לנדס נפש כולד שהוא הוולד מנודר מלכיס יחידוים והס' ו'
 מלכיס כודע ותיקוים הוא על ידי סם מ"ש כחדס החיךק כל ככולוח
 טלס גם וזה הפסוק כנר קבל מלקס נבי כמתייחס אליה משט ה"ס

שלים פליון דגבורות כח"ס וכנללוח אי סיב מולס כידיו לחחק כל הכ"ז
 כח"ס אלל זה איט מולס כידיו וחס ימאר בשלים פליון דגבורה הח"ס כלל
 מימח כחב ב' גבורה כח"ס חס הכר . וי"ל פמני טלס לא ימחק השחה
 שוב איין לכ מחוק כטולס ולא דמי לגבורות דר"ס שגבורה נ"ח כאשר
 יתיגיס ביסוד דקבא ומתגלים נגלים וכו מחוקם לא כן גבורה הח"ס
 כפיט יבול להטולח כטקי' כי היא מטכס כחוק היסוד דר"ס המהפסס
 עד טח כח"ס דחוק ונמלח ככחי נמח מחוק שלם גבורות ח"ס דחוק
 כאלו כי גבורה כח"ס שלם ועל ידי נגלים מחמתקים אלל ח"ס שלם
 לשולס כח"ס ולכ"י סרמחן כולי סאי כפריעה ואמור רבנן מל ולא
 פרע ככילי לא מל . וענין מ"ש ח"ל כדורש הח"ס טח דרוס ב' וענין
 שער שם כדורש ג' כעכר כח"ס הנקרא כנ"ל ולכ"י איין דין אונאה
 טכד אלל כנסמליון לפסוקי דקבא שאין דין אונאה כי קרקע היא
 הח"ל ונה"ל כל ח"ס"ה שלם הוא מנוכה ואין בו ז' הדיון של אונאה
 ונ"ש שלם נגלים שלימים כניספ . ואפילו למ"ד שנס כקרקע יחר על
 ח"ס ענין שוב מח"ס"ה אונאה נקרא ח"ס מלוח ופי' לו דין אונאה כעפס
 כי נכ הטי"ס שמתגלים שלימים כח"ס ח"ס ח"י אורס נשאר לנכ"י שלם
 וח"י זרכ כולר חחר חחר וישולס על טופא עד הכחר שלם כניספ
 ולא טלה יחר כי ח"י אורס י"ב בו דין אונאה וח"י חוק : (א) והכס
 תבין מ"ש כיהר כ"י חמור סם . אגלייא חכד כפוס אה ט"ח פי' י'
 אברהם שהוא החסדים וזרת יו"ד אגלייא נפתח האהל שהוא פי' האמה
 שטרחה יו"ד שהיא פטרס שביסוד כ"י ופי' איך יבא החפספחה החסדים
 עד שם האמה וכלל החסדים יורדים ביסוד ככ חכדי ט"ח ונ"ש חכד

המגולים אשר ע"י נפילתם בכח ובחוליה עד היסוד דועיר חוזרים לעלות ממטה למעלה בסוד אור חיוך ואז דרך עלייתם עד החזה דועיר בוקעים ועוזרים לאחורי ז"א אשר שם רחל הנקרא חרץ כנען ונכנסים בה ובוים פרלופה בסוד (ישע' מ"ז ה') והוכן בחסד כסא כמבואר במקומו (י) שיעקר בניינה הוא צאלו האורות החסדים המגולים בחזרתם למעלה בבחי' אור חיוך וז"ס בניית ישראל לחרץ כנען, והנה לכאורה נ"י קושי בענין זה הנה א"י גבוהה מכל הארצות ובפרט מארץ מצרים שבירידתה נאמר (בראשית מ"ב ז') דרו שמה וכשילאו משם מה כתיב (במדבר י"ג י"ז) עלו זה בנגב וכו'. ועמ"ס להפך כי חרץ מצרים היא בעורף הגרון דז"א וחרץ כנען היא מן החזה ולמטה ויש בזה שתי תשובות, הא' היא כי אין עלייה וירידה במקומות אלה בבחי' מעלתם ע"ד מה שביארנו (י) בסדר י"ג תיקוני דיקנא שב"ג מדות ועבור יו"ם (ישע' מ"ה ז') יולד אור ובורא חשך כי הבריאה העליונה מילכה להיותה במקום הסתום נקראת חשך והירידה התחתונה מבריאה להיותה בגלוי נקראת אור וז"ס ח) התחונים למעלה ועליונים למטה כי גלוי החוץ נקרא עלייה ומקום שהיא מכוסה נקרא ירידה כי הוא מניעת אור ובפרט כשחשלקים ומחלמים בגרון כי אז הוא חסרון אור לגמרי. והתשובה השניה היא כי בהיחס בגרון אז תכליתם הוא לרדת עוד למטה ולכן נקרא ירידה בחי' היוחס שם אבל כשיואלים מן הגרון והנה הם גופלים עד היסוד כנז"ל אז הם חוזרים לעלות בסוד אור חיוך ואז נכנסים לחרץ כנען כנז"ל, ולכן כתיב עליו זה בנגב :

ונבאר עתה דרוש גדול כולל דרושים רבים שי וכללם יתבאר ענייני נסים דליאת מצרים ובמדבר וכו' נבאר ענין ישראל. ויעקב. ועשו. ורחל ולאה. ודוד המדבר. וערב רב. ומשה ואהרן ומרים. וענין המרגלים ויהושע וכלב. וענין אפרים בן יוסף. ושני המטות מטה האלהים ומטה משה. וענין הבאר ומן וענני כבוד וקולת רמז מאמר בס"ה פ' תלוי. בענין הנהו הלה נקודין דכל עלמא חורבא וישובא וג"ע הארץ : **ודע** כי כל הבחי' הגו' כולם הם אורות שיואלים מתוך ז"א הנקרא ישראל וזה עניינם. כבר ביארנו פעמים רבים ענין המוחין דז"א ח"ך הם בפילים מלך אבא ומלך אימא (א) כי ג' מוחין שיש לו מלך אבא נתלבשו החלה בנה"י דאבא ומוחין דמלך אימא נתלבשו בנה"י דאימא ואח"כ נתלבשו גם כה"י דאבא תוך נה"י דאימא (ב) ואז נתלבשו ונחפשו תוך ז"א וב' המוחין הנקרא' חו"ב דאבא וכן דאימא המלובשים בנו"ה של כל א' מ"ס מהפשטים בשני קוים של זעיר הימין והשמאל עד סופם, אבל המוח האמלעי הנקרא דעם יש חילוק בין דאבא לדאימא כי הדעת דמלך אימא הוא ביסוד דאימא ואין היסוד דאימא מהפשט בכל קו אמלעי דועיר כי היא נקבה והיסוד שלה קנר מאד ואינו מגיע רק עד החזה של ז"א בלבד, ולכן כאשר מוח הדעת מהפשט בכל גופא דז"א יש בו בחי' אורות מצויים אוחס שהם למעלה עד החזה ואורות מגולים אוחס מהפשטים למטה מן החזה אבל היסוד דאבא הוא חרוך ובהפשטו תוך יסוד דאימא יולא חולה לו מן מקום החזה ולמטה ומתפשט הוא לבדו עד סיום היסוד דז"א עלמו ממש, ונמלא כי היסוד עלמו דאבא נתגלה מן החזה ולמטה, אבל אורות הדעת שבהוה הם שהומים בכלו, והנה מאלו הב' בחי' האורות של יסוד דאבא ושל אימא מהפשטים תוך זעיר כנז"ל, ובכל אחד מהם מתלבש בחי' מוח א' הנקרא דעת כלול מחו"ג כנודע ומהם יולאות הארות לחוץ ובוקעים דרך מחילות גופא דז"א ויולאת הארתם לחוץ לגמרי באחור ובפנים דז"א ונעשים שם בבחי' פרלופים חלוקים והם הבחינות הגו"ל הנקרא יעקב ועשו ודוד המדבר וכו' :

ונתחיל לבאר בחי' ההארות של יסוד דאימא אשר להיותה נקבה כלם יולאות ללך האחור משא"כ בהארות דאבא היוולאות דרך פנים דז"א בסוד (תהלים קל"ט ה') אחור וקדם לרתני שהם הנקבה והזכר ונודע כי גם אור"א בתחלת אילוינה

והרושים רבים הנכללים בהם. הנה היות צ"י שצעים נפש הוא צמה שהודעתך א) במלות המילה צפ' לך לך כי מספר אורות החסדים המגולים הם ע' לפי ששני החסדים דחו"ג ושליש העליון דחסד שבת"ה עד החזה הם אורות מצויים תוך יסוד דאימא, וב' שלשים החסונים דחסד שבת"ה ושתי חסדים דנו"ה הם אורות מגולים וכל חסד מהם הוא הוי"ה אחת שמספרה כ"ו נמלא שג' הוי"ו"ת פחות שלים הם מגולים ושליש הוי"ה הם שמנה אורות, נמלא שהם ע' אורות מגולים כמספר ע' נפש, וכמו שהודעתך צפ' (בראשית ב) בענין חטאי של אדה"ר כי כל הנשמות ברות מטפת החסדים שהם מ"ד נמשכים מן הדעת שמשם טפת הורע בסוד (בראשית ד' כ"ה) וידע אדם עוד אה חוה אשתו ובפרט מן החסדים התחתונים המגולים הקרובים אל היסוד ואעפ"י שם באים נשמות מבחי' החסדים המצויים אינם עולים בחשבון נפשות בני ישראל שנכנסו בגלות כי בחי' הגלות היא הסתלקות החסדים והעלמם בשרשם כמו שנבאר, ובחי' זו אינו ניכר אלא במגולים שמתעלמים אח"כ ולא במצויים ונעלמים תמיד ולכן מספרם אינם אלא ע' נפש בלבד שהם כללות האורות אבל פרטיהם הם ס' רבוא כמספר ו"ק, והנה היותם נקראים בני ישראל הוא במה שנודע כי חג"ה נקרא אבות ג) ונה"י נקרא בני ולפי שאלו האורות המגולים הם החסדים דנו"ה ולכן נקרא בני ישראל כי משם שרשם וישראל הוא ז"א עלמו כנודע ובניו הם נו"ה שבן, ואמנם בחי' יעקב היורד למצרים הוא יסוד דאבא שגם הוא מתפשט בגלוי מן החזה ולמטה עם בני ישראל שהם החסדים המגולים דיסוד דאימא אבל יעקב הוא מן היסוד דאבא כמ"ס למעלה צפ' ויבא לו יין וישת ויעקב ובני ישראל הנו' הם היורדים בגלות מצרים כמו שנבאר, והנה ענין גלות מצרים יובן בח"ס צפ' ויוסף הורד מצרימה וכו' כי מצרים הוא הקליפה שנגד הגרון דז"א שהוא מקום לר וע"ס היעב מאד כי שם נתב' כל זה, והנה בחי' הגלות הוא חזרת המוחין גדלות שחפשו צו"א להסתלק ממנו ובחי' הסתלקות יעקב שהוא יסוד דאבא ובני ישראל שהם החסדים המגולים כנז"ל דרך מעבר הגרון ולמעלה זהו נקרא ירידה מצרים וגלותו כי אז נאחזים בהם הקליפות מאד כנז"ל שם בענין ירידת יוסף למצרים, גם נתב' זה בדרוש פסח ד) ויליאת מצרים, וכבר נתב' ג"כ שם כי אעפ"י שזו עליה היא עכ"ז אינה אלא ירידה כי הסתלקותם הוא פגם וחסרון גדול, ועוד נאריך בטעם זה למטה, והנה כשילאו ישראל ממצרים אז חזרו המוחין להתפשט צו"א ובאחת דרך הגרון למטה להתפשט כבראשונה אז נקרא יליאת מצרים, והנה בירידתם היו ע' נפש ועתה ביוליאתם כתיב (שמות י"ג י"ז) ויסעו בני ישראל מרעמסס סכהה כשם מאות חלף רגלי וטעם הדבר הוא כנז"ל כי אז בירידתם למצרים היו האורות מגולים ע' בלבד ובירידתם למצרים שהיא התעלמותם בגרון נקרא גלות אבל עתה אשר חזרו החסדים ללאת מן הגרון ולהתפשט כבראשונה, והנה **נדע** כי בירידת החסדים המגולים בלי מחילה כלי יסוד דאימא הם יורדים במרוצה גדולה (ה) ונפלים עד היסוד דועיר ומכא נפילתם שם בחוץ חוזרים לעלות ממטה למעלה עד היסוד דאימא ולהיותם אורות מגולים הם עתה בוקעים כלי יסוד דאימא בהכנסם בחוכו ואז גם שאר החסדים המצויים הם מהגולים, ועתה נמלא כי כל החסדים הם אורות מגולים ולכן כולם נכנסים בחשבון בני ישראל היואלים ממצרים שהם שם מאות חלף רגלי כנגד ו"ק שמחסד עד יסוד אשר החסדים מהפשטים מחסד עד הוד ואח"כ כלם מתקבלים ביסוד כנודע, והנה כל קלה כלול ממאה שהם י"ס שבו וכל א' כלול מעשר הרי הם שם מאות חלף, וענין בקיפה זו דיסוד דאימא היא בחי' קריעת ים סוף שנקרע אחר שילאו ישראל ממצרים כי היסוד דאימא נקרא ים סוף סופא דכל דרגין דליה ואח"כ עלו בני ישראל ונכנסו בארץ כנען וסוד הדבר הוא כי ארץ כנען היא ספי' המלכות העשירית שבי"ם דאל"ה הנקרא רחל נוק' דז"א אשר אז היתה בגלות ביד הקליפה הנקרא כנען ובני ישראל הם החסדים

א) עיין בשער המנות פ' לך לך דף ו' רע"ב ובע"ה שער ל"ג פרק ג' : ב) עיין לעיל פ' בראשית דף ג' ע"א ד"ה ונבאר ענין הנשמות : ג) עיין שער הכונות בכונת העמידה דרוש ז' ל"ב ע"ב במלת ומכא נואל לבני צניהם : ד) שער הכונות דרוש א' דפסח ולעיל פ' וישב בפסוק ויוסף הורד מצרימה : ה) עיין ע"ה שער כ"ה פ"ב וסוף פ"ג ובשער המנות ריש פ' שמיני : ו) עיין ע"ה שער ל"ד פ"א ושער כ"ה פ"ו : ז) עיין בע"ה שער י"ג ספ"ה שער הכונות דרוש ד' דויעבור סוף ע"ב : ח) פסחים דף ק' ע"א בבא בתרא דף י" ע"ב : ט) כל דרוש זה עיין בע"ה שער ל"ב פרק א' וב' וג' ד' ה' ע"ה : י) דקפ"ד ע"ב : יא) עיין ע"ה שער ל"א פרק א' וב' ובשער הכונות ריש דרוש ב' ליליית ובס' עולת תמיד ענין היליית דכ"ב ע"ה : יב) עיין לעיל פ' בראשית דף א' ע"ד ד"ה הנה ושם כתב דבתחילה נכנסים המוחין שבה"י דאימא ואח"כ נכנסים המוחין שבה"י דאבא ומתלבשין תוך נה"י דאימא ע"ה וי"י :

ולמטה למה לא נחלקו גם הגבורות כי כבר אין להם כלי שיהקבלו יחד ויהצרכו וא"כ מי גרם להם שיתחברו וייקבלו בדעת שלה כל הה"ג יחד הצל הענין הוא כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגילוי מהחזה דז"א ולמטה כנ"ל הארה מאירה א' הה"ג שביסוד דז"א ושם מחברם יחד ומשהפס היצב והוא ממתק הדינין הקשים שבהם ע"י החיצור הזה וכיון שנתחברו שם לכן כאשר יולאים בדעת דרחל נשארם ג"כ מחוברים יחד בלתי פירוד. והנה אחר שאלו הה"ג נתקבלו בדעת שלה אשר זהו בחי' הדעת שלה אז חוזרין הארתם ומתפשטין למטה הה"ג מחדש עד הוד שבה ע"ד מ"ש שנתפשטו הה"ג בזכר ואח"כ חוזרין הארתם ה' יחד ומתקבלים ביסוד שלה בעת הזווג עם ז"א ודע שגם ביעקב כשזווגו דרחל מתקבלים כל הה"ג שלו ביסודו:

רחל כלי האור לצורך כתר שלה ושם לעיל נת' היצב ענין כתר זה ע"ש ואח"כ מהארת פרק אחרון דכלי נלח דאימא אשר בחוכו שליט אחרון דאור המוח הנק' חכמה דז"א המלוכב בג"פ נלח דז"א הנה הארת ג"פ אלו מתלבשין בקו ימינה דרחל לצורך חח"ן שלה בין צבחי' כלי בין צבחינה אור המוח שבתוכו וכן מבחי' חסד מה"ח המתפשטים ו) אשר ה' מהם מתפשט בגלגל דז"א כנז"ל גם הוא להיותו מגולה הספיק חליו להאיר בגלגל דז"א וחליו להאיר בכל קו ימין דרחל וכן ע"ד בפרק אחרון דהוד דאימא המתלבש בתוכו שליט אחרון דמוח בינה דז"א ושניהם מתפשטים הוך הוד דז"א ומלא נעשים ג"ס בג"ה דקו שמאלי דרחל וכן מבחי' חסד של הה"ח המגיע לחלק ההוד דז"א להיותו מגולה הספיק חליו להוד דז"א וחליו לקו שמאי דרחל. ואמנם בקו אמלעי שלה זולת הכתר שלקחה מחדש דה"ס דז"א לקחה ג"כ הארת הה"ג שהיו ביסוד דז"א כנז' מלד דעת דאימא ואלו הה"ג נתחברו בדעת שלה ונתקבלו שם אצל אשר הקו זה שהם דה"י שבה אין בהם חסדים. והנה יש לשאול כי כמו שהחמשה חסדים כשילאו מיסוד בינה ונתגלו מהחזה ולמטה נחפרדו ו) ונתחלקו בה"ס ז"א חג"ת כ"ה וא"כ הה"ג ג"כ אחר שכבר ילאו גם הם מיסוד בינה ונתגלו למעלה בשלמא בז"א לא היה להם מקום להתחלק מפני שכבר נתחלקו שם הה"ח ולכן ירדו אל היסוד דז"א ח) אמנם משם

שער יעקב וראה פ"א בע"ח שער ל"ז

ונבאר ענין יעקב ולמה הגז"ל דרך כללות הנה לעיל ביארנו (א) שאלו הם בחי' אחוריים דאז"א שגפלו בעת מיתה המלכים ולא ירדו בעולם הבריאה רק נשארו באל"י במקום רחל שהיא נוק' דז"א ב) ולכן אין בחי' מיתה נו' בהם רק נפילה וביטול בעלמא וכיון שכן לכן בעת המי' דז"א שם ישרא ורחל אחר

איפה שלימה

ולא נשאר לרחל בחי' תפילין כי הארת דאמא לקחם ז"א ונעשו לו בחי' תפילין ואורוה דאבא לקחם יעקב שהוא משרשם. ועיין בעו"ת דף לא ע"א הגד"מ צירושתי' שנתן טעם אחר למה הנשים פטורות מן התפילין לפי שבחי' אלו התפילין של יד הוא בהיות אותה הנקודה נקשרת בזרוע שמאלי דז"א אין בה פרלוק עדיין ולכן אין לחננו עושים רמז אליה עדיין יעו"ש:

אשר האחד מהם מתפשט בגלגל דז"א וכו' הספיק חליו להאיר בגלגל דז"א וחליו להאיר בכל קו ימין של רחל וכו' וכ"כ בע"ח שער תיקון הגוק' פ"ו שחלי חסד דגלגל דז"א הספיק להאיר בגלגל דז"א וחליו האחר להאיר בכל קו ימין דגוק' וכ"כ בשער ההקדמות דף מ"ח ע"א מצו"ש שער ו' ת"א פ"ד אצל בשער כ"ה שער דרושי הללס פ"ו כתב וז"ל וחסד דגלגל נכפל לששה שלישים ג' נעלמו וג' לחכמה דגוק' דז"א וכו' עכ"ל. וכ"כ בשער המלות פ' מרומה אמנם יובן ע"פ מ"ש הרש"ש ז"ל בסידור כוונת תיבות קונה הכל וז"ל להמשיך נו' שלישים דאור חסד דגלגל לחכמה דגוק' וג' שלישים דאור חסד דהוד לבינה דגוק' ומשם להמשיך הארת הב' שלישים החתונים שבהם לחסד נלח וגבורה הוד דגוק' עכ"ל. וא"כ מ"ש הרב ז"ל בשער דרושי הללס ובשער המלות דחסד דגלגל דז"א נכפל לו' שלישים ג' נעלמו וג' לחכמה דגוק' דז"א הוא כי העיקר עלמות כל הג' שלישים דחסד לחכמה דגוק' ומ"ש בפרקין דחי' חסד דגלגל דז"א להאיר בכל קו ימין הוא על הארת שני פרקי תחתיים דחסד שלריך להמשיך לחסד וגלגל דגוק' וז"ש להאיר בכל קו ימין של רחל לומר שבה' פרקין תחתיים של רחל לא יש כ"ח הארה ומ"ש בשער המלות בגופא דגוק' לא יש חסדים הארת החסדים לא קחשיב לפי שאינה עולה בשם ודו"ק:

ז) ונתחלקו

בה"ס ז"א חג"ת נו"ה. ז"ל שער ההקדמות דף ס"ג ע"ב לריך שדע כי הג' חסדים פחות שליט המגולים לא נתפשטו בת"ת וגלגל והוד דז"א תקף אחר שילאו מפי היסוד דרך ירידה רק אחר שירדו עד היסוד הם וגם החמשה גבורות וכשחזרו לעלות למעלה אז נתפשטו במקומם עכ"ל. וא"כ מ"ש בפרקין שנתפשטו בחג"ת נו"ה דז"א ר"ל שחוג' ושליט ת"ת נשארו ביסוד דאימא להאיר בחוג' ושליט ת"ת דז"א ושני שליט ת"ת וגו' ירדו ליסוד דז"א ואח"כ בעלייתם עלו כל אחד במקומו, וכתב השמ"ש בשער כ"ה פ"ב מ"ק דאור חסד לבד הוא שעלה לנו"ה ולשני שליט ת"ת אצל אור הישר שלהם נשאר ביסוד כנוצר לקמן בסוף דרוש ג' עכ"ל וזה דלא כמ"ש הרמ"ה בספר **עלי נהר דף ע"ז ע"ד** וז"ל שאור ישר של שני שליט ת"ת וגו' דז"א כבר נמשכו לתנ"ה דז"א קודם שירדו ליסוד כמבואר בהיבט הגורא ובגומל חסדים טובים וכו' ולפי האמור א"ש שאור ישר מתפשטים בח"ג תנ"ה ואח"כ כללותם ביסוד ואז"ח שני שליט ת"ת וגו' יורדים אל היסוד כמרומה עכ"ל. כי השמ"ש כתב שאור הישר נשאר ביסוד ומה שהביא ראיה מן היבט והגורא וכו' כבר בארתי במקום אחר והוכחתי מושער כ"ג שער מוחין דללס פ"ו שזהו **הארת ענפי החסדים: עוד** כתב שם **בשער ההקדמות** וז"ל והנה הקף אחר החסדים וכו' הקף הגבורות רלות ויורדות אחריהם עד היסוד דז"א וגם הם אינם מתפשטות בז"א לפי שבחוג' ויש שליט ת"ת אינם יכולות להתפשט כי **כבר נתפשטו החסדים ואין לגבורות מקום להתפשט שם** ומן החזה ולמטה שהוא מקום מגולה אין מהתעבים שם כנוצר בענין החסדים עכ"ל ור"ל לפי שאין מחילות מעכבת אותם ויורדים כמרומה א' היסוד, ובזה יתורן מה שהקשה הי"ש בשער כ"ה פ"ב מ"ב בסדר ירידת החוג' או' ה' וז"ל וא"ת והלא בפרקין אומר שהחסדים בלאתם מפי היסוד דאימא תקף ומיד ירדו עד היסוד דז"א ולא נתפשטו אל מקומם וכו' וא"כ היאך אמר שלא מלאו גבורות להתפשט כי כבר נתפשטו החסדים יעו"ש. כי לפי ש' ההקדמות אין כחן מקום קושיא כלל:

ח) אמנם

משם ולמטה למה לא נחלקו גם הגבורות כי כבר אין להם כלי. שיקבלם יחד וכו' ר"ל דאלו החמשה חסדים וה"ג היולאים מיסוד דאימא להתפשט בחג"ת נו"ה דז"א הם הענפים של הה"ח וה"ג דהשרשים שלהם נשארים בדעת דז"א כמ"ש שכ"ה פ"ב כלל יוד' נומ"ש בש' ל"ה ששרשי הה"ג נשארו בדעת דגוק' ר"ל שורשי הענפים] וא"כ כיון שילאו מיסוד דאימא ענפי הה"ח וחמשה גבורות כמו שענפי הה"ח נתפשטו בחג"ת נו"ה דז"א כן היה לריך שיתפשטו ענפי הה"ג בחג"ת נו"ה דגוק' כי כבר אין להם כני שהוא יסוד דאימא שיקבלם יחד ואעפ"י שכל אורות דגוק' היא מקבלתם ע"י שמתלבשים בכלים דנה"י דאימא וכלים דנה"י דאימא בתוך כלים דנה"י דז"א וכניס דנה"י דז"א תוך כלים שלה כמ"ש בש' הכוונות דדרוש ה' דיוה"כ יעו"ש מ"מ כיון שהם ענפים וכבר ילאו מיסוד דאימא כשהיו בז"א היה ראוי להתפשט בחג"ת נו"ה שלה ותירך הרב ז"ל ע"ז כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגילוי מחזה דז"א ולמטה האיר הארה אל ה' גבורות שביסוד דז"א וחברם, ור"ל אעפ"י שהם ענפים הארת יסוד דאבא הוא אשר חברם וקבלם בדעת שלה ומה שמתפשטים בחג"ת נו"ה שלה הם הארת הה' גבורות, ועיין שפת אמת מ"ש בזה, והדב"ש על משלי סו' ג':

א) שארו הם בחי' אחוריים דאז"א וכו' אלא נשארו באילנות במקום רחל וכו' מ"ש הרב כאן שבחי' אחוריים של אז"א נשארו באילנות במקום רחל ר"ל אחוריים של יסוד"ת שאחוריים דאז"א עילאין לא ירדו כ"א עד חסד וגבורה דז"א כמ"ש בשער שזירת הכלים פ"ב ופ"ד ומצו"ש ש"ב ח"ב פ"ו ע"ד וכ"כ השמ"ש בהנהגה לע"ח ש' שזירת הכלים פ"ב שבחינה אחוריים דיסוד"ת ילאו בחי' א' של יעקב ולמה יעו"ש. ועיין מ"ש באש"ל על שער הנקודים פ"י או' א':

ב) ולכן אין בחי' מיתה נו' בהם ורק נפילה וכו' בע"ח כ"י נ"ב הגהת רבי דוד פארדו וז"ל והס' הנפילים היו בדרך ר"ל אותם הבחי' הנק' בשם נפילה ולא מיתה היו בדרך עלמה שהוא האילנות במקום האלכות הנק' ארץ ג"כ עכ"ל:

שע"ר ה"ב ש' רס"ב

תשובה מ"ש צע"ה שאור היונה מיסוד דאימא מקלהו נשאר בחוץ וכוא כמקיף זה מדבר על מקיף דיחידה ומקלהו שנכנס וילא צכוד כשערות זה מקיף דהיה אצל כאן צשכ"ו מדבר על החו"ג שחס אורות פנימיים וכל או"פ יש לו או"מ ומקלה או"מ של כגזרות שחס אש צוקעים יסוד דאימא ויונאים מפה דז"א ומקיף על ז"ת שלו זה כמקיף צהינת מקיף של כגזרות. אצל בהסדים נכנסין פנימי ומקיף שלכם ציסוד דאימא. וכשיואלחין צקונה ככל. ג' חסדים פחות שלש יונאים פנימי ומקיף ויונאים ליכוד דז"א להמתיק כגזרות וכשחזרין לעלות או"פ שצבס נכנס ציסוד דאימא ואו"מ שלכם מקיף על היסוד דאימא וזה אינו עניין למקיפים דהיה ויחידה כזו :

ומה שנקבע צחזה דז"א זה צקיעת עטרת היסוד דאימא צחזה דז"א כדי שיתגלו כשני חסדים ושלים כמכוכבים ויתרצה אורם לפלות ככפל לכהצ"ד דז"א אצל צקיעת היסוד צפה דז"א כנזיל זה היסוד דאימא עלמו וכוא קלת אור מקיף דגזרות כנעשים או"מ:

שע"ר ה"ב ש' רס"ג

תשובה מ"ש כאן נקבע יסוד דאימא צפה ומשיל שנבקע צגרון ככל ההד יען כגרון כוא צפה ומ"ש צקונה ככל צחזה שס מיירי צצקיעת עטרת היסוד דאימא שביא כעומדת צחזה דז"א כנודע וכנזיל. מכרה"ג צד"כ יל"ו :

פא"ה ה"ב דף ש' סע"א

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. ג"כ, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף ג"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

בגדי יו"ט (הרב יו"ט ידיד הלוי) דף ס"ט ע"ב אות ו' - כמו פא"ה הג"ל.

מבו"ש דף ס"ב ע"ב

ענין הנסירה הנה כשנאים מוחין אל זעיר נחקה רחל מחזו ולמטה אחור צאחור אך לאה אינה נגדלת חצי האחור הפליק פד שיעלו הארת החסדים המגולים דנה"י למעלה ציסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת נס לאה וברי נחקנו ו"ן אחור צאחור לגמרי ככל ארבי. והנה תיקן ג' אחרונות וגם תיקן ג' אחרונות דזעיר שהוא שיבקע יסוד דאימא אחר שס נעשה פל ידנו כתפילת לחם ובתפילת החזרה. אך צקיעת ג' ראשונות זה נעשה מאילנו וזה בענין ויפבור כנודע ואז נאלחם לאה לגמרי כהיות אחור צאחור אז הוא שס צ"ן דהסין ככל השמות כי אין עדיין זיווג. אך כהיות אשין באשין אז נחמלאו

פע"ח דף ק"ל רע"ד

מקבלתן - ענין הנסירה הנה כשצ"ו מוחין אל ז"א נתקנת רחל מחזו ולמטה אצ"א אך לאה אינה נגדלת חצי אחור העליון עד שאלו אורות החסדים המגולים דנ"ה למעל' ציסו' הבינה עבקעו ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. והרי

סידור הרב קווינקא - ליל פסח

כ"ן להמשיך כללות הח כ"ס/ד ד"א ולבדמשך ההג מהתחל לשילה כ"ס/ד ד"א

יהודה יהודה יהודה יהודה
 יהודה יהודה יהודה יהודה
 יהודה יהודה יהודה יהודה

ולבדמשך גח קחות כ"ס/ד ד"א

יהודה יהודה וכללות החסדים

הוד מחתיך
 נטח דג"כ
 יהודה
 יהודה
 כש חת מחתיך לטע
 דחת דג"כ

יהודה

כ"ח מחתיך
 לג"כ דג"כ
 יהודה
 יהודה
 כש חת מחתיך לטע
 דחת דג"כ

יהודה

וככללות הגח קחות שליש לחת מתגלן החסדים דחגת וככלל אורס ועל"ס לכחכד כח"פ

איהיה יהודה איהיה יהודה

ש"ט דאות דחסד לתכמה יהודה יהודה כש"ט דאות דג"כ לבינה ד"א ש"ט דח"ג דאות לדעת

כש"ט דאות דחת ד"ה לכתר ד"א שבתת די שמות כ"ן להמשיך ולהשלים התפעלות חלק עלין הני דהת די שמות ט"ס בעלמות שורשי ד מותן שהם ח הויות לכתרים דחכמה דכתר דחכמה דח"ט דח"ט דחה וכן ד"א

איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה יהודה יהודה יהודה יהודה

אלף יהודי

יהודי ויהודא

יהודיה יהודיה יהודיה

ש"ט אות יחס דחת לבעלותו שג כתר דמ"ק ולחלקו ל"ד חלקים ולהמשיך שמה חלק א מ"ד חלקים ח"ה ח"ה לכתר דמ"ק

סידור תפלה להרשיש

סט

לחזור ולהסיר הכפל שהוא או"ם דחסדים (ח) דנה' הגו' שעלו ליסודות דישסו"ת להורידם לנה' דז"ח

יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
י ה ו ה	י ו ד ה א ו א ו ה א	י ו ד ה א ו א ו ה א
צ צ ב צ ב א	י י ה י ה ו י ה ו ה	י י ה י ה ו י ה ו ה
צ ב א	י ה ו ה	י ה ו ה

להמשיך ג"ש דאו"ם דחסד דללח לחכמה דנוק' וג"ש דאו"ם דחסד דהוד דבינה דנוק' ומשם להמשיך הארץ הבש"ת שבהם לח"ן וג"ש דנוק'. (ב)

יְהוָה

ג' כלי בינה דנוק'	ג' כלי חכמה דנוק'
אֵלֶּף הֵּה יוֹד הֵּה	י ו ד ה א ו ו ה ה
א ה י ה	י ו ד ה א ו ו ה א ו ו ה
א א ה א ה י א ה י א	י ו ד ה א ו ו ה ה

להמשיך מיסוד דז"ח ה"ג לדעת דרחל ולתקן דעת הגו' ונשלים ל"ס

דו	יְהוָה	יְהוָה
ה"ג	יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ג' כלי דעת דיעקב ורחל יוֹד הֵּה ו ו ה ה יוֹד יוֹד הֵּה יוֹד הֵּה ו ו יוֹד הֵּה ו ו ה א יוֹד יוֹד הֵּה יוֹד הֵּה ו ו ה א

לתקן י"ג ה"ד דיעקב כי קונה הכל גי' א"ל פשוט ומלא והוא סיקון הראשון ואחריו לתקן כל הי"ג

אֵל אֵלֶּף לְכוֹד רַחוּם וְחַנוּן אֲרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חַסֵּד וְאַמֶּת נּוֹצֵר חַסֵּד לְאַלְפִים נוֹשֵׂא עוֹן וּפְשָׁע

וחטאה ונקה

וזוכר

(א) א"ה כ"ל כי ז"ל נו"ה דוקא. ומ"ש כאלן נה"י הוא ט"ס וכגי' מ"ש כאלן כלי' ת"ת דז"ח וגם הויה בניקוד חולם ג"ו ט"ס וכן מלאתי בקלת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס לכן סידרתיים כאלן בין שני חלאי לבנה וא"ש את"מ: (ב) שליה פ"ה: (יח)

דאימא כבר נתגלו ונכפלו וירדו ליסוד ונשאר שם האור הישר שלהם, ומה שעלה להגדיל החסדים של חג"ת הוא אור החוזר שלהם, ואחר שהגדילו וחזרו למקומם לא חזרו כי אם החסדים דנו"ה לנו"ה, והוא האור החוזר שבהם שעלה מן היסוד להגדיל החסד וגבורה הוא עצמו חזר למקומו לנו"ה דז"א, ושם חזרו והוכפלו ונעשו כל אחד לששה שלישים, ג' נשארו לעצמם ושלושה האירו לחו"ב דנוקבא כמו שמוכח בהדיא בפ"ו דשער כ"ה שכתב שהב' חסדים דנו"ה הם כל אחד ו' שלישים ג' לעצמם ושלושה לחו"ב דנוקבא, וכמו שמשמע ג"כ בכוונת קונה הכל שכתב וג"ש (דאור חוזר) דחסד דנצח לחכמה דנוקבא וכו'. שד"ה נז. (מכתבי הרס"א).

בשמ"ש אות א' ד"ה אבל אור הישר שלהם נשאר ביסוד. נ"ב, עיין עלי נהר דט"ז סע"ג ודבריו צ"ע. ומ"ש "ועיין לקמן דרוש ג"ו נ"ב (דף ע"ז ע"ד שורה מ') [בנד"מ דף ט' ע"א שורה כ"ח] וז"ל כי תמיד נשארים אלה הג' חסדים וכו' ביסוד ועולה אורם החוזר ממטה למעלה וכו'. ועיין באש"ל שער תיקון הנוק' פרק א' אות ז'. (מע"ח הראמ"ע).

ביפ"ש אות א' ד"ה לא נתפרש וכו'. נ"ב, וי"ל כי נתפרש שפיר שירדו ירידה לא בדרך מעלתם, שהרי כתב רבינו לעיל שחסד שבגבורה עומד במקום שעומד הוד שבחסד, ואם ירדו דרך מעלה היה צריך שיהיה תפארת

וכבר הגדילה הצ' שהוא פרצוף הנה"י כקומת הל"מ, ולא כמ"ש בסידור הארוך לכוין המ"ב דע"ב ס"ג מ"ה בקונה הכל. ומרן הקדוש הרש"ש סבירא ליה שזאת הכונה היא דוקא במוחין דפנים ולא במוחין דאחור. ועיין בכונת פסוק אז ישיר ישראל שאנחנו אומרים קודם מוסף ראש חודש. (מע"ח הראמ"ע).

ד"ה ה' מלך כו' בגי' מנצפ"ך וכו'. נ"ב, ר"ל מלך מלך ימלך בגימטריא מנצפ"ך, פרי עץ חיים דרושי זמירות פרק ג'. (מע"ח הראמ"ע).

בהגהת נל"ח ד"ה כי ג"ר עצמן שהם כח"ב דז"א הם יחידה חיה נשמה דז"א. נ"ב, ר"ל המ' יחידה, והל' חיה, והכתר שהוא דעת עליון שנעשה מתפארת דאימא הוא נשמה, והצ' הוא בכללותו רוח דז"א, והדמות שהוא חלק הנוק' היא נפש והיא ה' אחרונה דהוי"ה. (מע"ח הראמ"ע).

דרוש ב דרוש חסדים וגבורות

[ד' ע"א] נ"ב עיין שער ההקדמות דף ע"ו ע"ד. (מע"ח השד"ה).

[ד' ע"ב] ד"ה נמצא כי ב' חסדים ראשונים ושליש עליון הם חסדים סתומים וב"ש דת"ת וב"ח דנ"ה הם מגולים וכו' ברדתן יורדין דרך יושר במרוצה וכו'. נ"ב, זהו מדבר על עצמותם של החסדים. וביציאתם מן היסוד

נז. א"ה ימ"ה יצ"ו: וההכרח לכל זה ממ"ש בדיבור הסמוך שלאחר זה, כי אור הישר דחסדי נו"ה וב"ש הת"ת נשארים ביסוד. ולכן הוכרח לפרש דברי הרב דפרק ו' דאיירי באופן שאור החוזר דחסדי נו"ה וב"ש ת"ת שוב נכפלו, כדי שישארו חלק מהם בנו"ה דז"א וחלק מהם יתנו לנוק'. וזה דוחק מאד לחדש כן ששוב נכפלים, שהרי כתב הרח"ו להדיא (דרוש ג' לקמן דף ט' ע"ג) שאינם נכפלים יש מאין, אלא מפני הסיבה שתחילה היו מלובשים ביסוד דאימא בדוחק, ושוב יצאו בגילוי בריוח, ולכן נכפל הארתן, הרי שבלי סיבה כזו אינם יכולים להכפל סתם, וצ"ע. ודרכי בהבנת הסוגיא היא דמ"ש הרב ז"ל דאור ישר שלהם נשארים ביסוד, ר"ל לפי שעה, אבל אח"כ עולים וחוזרים למקומם האמיתי בב"ש ת"ת ונו"ה דז"א, וכן מוכיחה הסוגיא ואכמ"ל. והיעבת"א.

שִׁמְעֵה

א

יחוד ה' הו' יה' גי' יי'א' דס"ג

ב

[בירור רפ"ח דגדלות שני]

מדריגה ז'

יִוְד הִי וְיִוְד הִי

מדריגה ה' וז'

יִוְד הִי וְאֵו הִי

אותיות

מספר

יִוְד הִי וְאֵו הִי

מדריגה ג' וז'

יְהוָה יִוְד הֵא וְאֵו הֵא

מדריגה ב' שהיא ד'

יְיָ יְהוָה יְהוָה

ס"ה גי' רפ"ח.

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד
בירורי ב"ן דע"י, ואבא
ו"א.

ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה
בירורי ב"ן דנוק' דעתיק,
ואימא, ונוק' דז"א הכולל.

ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י
בירורי ב"ן דא"א,
ויש"ס, ויעקב.

ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות
בירורי ב"ן, דנוק' דא"א,
ותבונה, ורחל.

לחבר אלו הרפ"ח עם פנים דמלכות שם ב"ן

מדריגה ז' פנים דמלכות

יִוְד הֵא וּו הֵא

ועי"ז נק' **שִׁמְעֵה** [משמע]

כלים דמ"ן עם מ"ן

יְיָ יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

כח המעלה מ"ן והוא רוחא דיסוד דאימא

יִוְד הֵא וּו הֵא

מז"ת דאימא

מספר ס"ג

יִוְד הִי וְאֵו הִי

מבינה דאימא

ו' אותיות

וְדָה וּו הֵא

גי' ע"ה

גי' ע"ה מיסוד דאימא

גי' ע"ה מיסוד דאימא

גי' ע"ה מיסוד דאימא

זיווג חיצוניות דאו"א

דגופא בגופא

יְיָ יְהוָה יְהוָה

בכתר

יְיָ יְהוָה יְהוָה

בחב"ד

יְיָ יְהוָה יְהוָה

בז"ת

יְיָ יְהוָה יְהוָה

גי' נ"ר

להמשיך לח"ן בג"ה דת"י דנה"י דחג"ת ונה"י דאימא עם מוחין פנימים דעיבור דצ' דל' וצ' דצלם שהם ג' אלהים עם חלקי הנרנח"י והמקיפין המלובשין בהם שהם ג' אהי"ה וג' הויו"ת ונקודותם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנפש דנ"ר דנשמה דב"ן דמ"ה ודב"ן.

[לשיטת הרד"ם והגהת השד"ה המובאת בעלי נהר (בנדמ"ח דף פ"ו אות ט"ו) צריך לכיין כאן בקטנות שני דאימא שהוא נרנח"י דנה"י עם ג' שמות אלהים וכמובא בעץ חיים שער או"א פרק ו']

קטנות שני

נשמה דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

יְהוָה
אלהים

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

אֱהִי־וְיִהוּ אֱהִי־וְיִהוּ
יְהוָה־וְיִהוּוָה יְהוָה־וְיִהוּוָה
אלהים

חיה דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

אֱהִי־הָ
יְהוָה
אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק דבירורים הנז' הכלולים בתוך הנוק' העומדת בהיכל אהבה דבריאה.

לסלק הארת הלבוש הנמשך מעטרת היסוד דאימא עילאה ולהעלותו לת"ת ועי"כ מצטנן הארת הלבוש הנז' לצורך ת"ת דז"א.

מתורתו של הרב החסיד מה"ר דוד מאג'אר ז"ל

מלובשים כבג"ה וי"ב בניקוד מח"ש מלובשים
בח"ג דת"י שהם נרנח"י דחיות ודנשמות ורוחות
דנרנח"י דנח"י דנשמה לחח"ן כג"ה דת"י דכלים
פנימיים דג"פ כח"ב דה"פ כינה דמ"ה וב"ן דמ"ה
ודב"ן דז"א.

ועתה יכוין להמשיך ג' קוי חח"ן כג"ה דת"י
דב"פ נה"י וחג"ת דה"פ או"א עילאין עם
חח"ן כג"ה דת"י דב' צלמי ג"ר דנרנח"י דחיה
דמ"ה וב"ן דמ"ה ודב"ן שהם ב' שמות אכדט"ם
וב' שמות א"ם ג"ל וב' שמות דמספר אכדט"ם
ע"ה וב' שמות הנז' בלי מספר ע"ה עם המוחין
דחו"ב וח"ג דקטנות ב' שהם ב' שמות הנז'
מלובשים בהם עם הנרנח"י שהם כ"ד הוי"ת כנו'
שהם נרנח"י דחיות ודנשמות ורוחות דנרנח"י דג"ר

שמע בתיבת שמע יכוין לברר מכלים וניצוצות
ואורות דרפ"ח דז' מלכים דאו"פ דאחור
דכ"ה פרצופי כחב"ד דחכמה דזו"ן דאבי"ע
דאצילות דע"י וא"א ואו"א וזו"ן ושאר הכוונות
כמו בחול אלא שכאן הוא בו' פרקי נה"י שהם
נהי"ם וחג"ת דנה"י דג"פ כח"ב של אימא עילאה
כסדר כל ק"ש טו.

ישראל יכוין שכבר היו חח"ן כג"ה דת"י דג"פ
כח"ב דישסו"ת עם חח"ן כג"ה דת"י
דג' צלמי נח"י דנרנח"י דנשמה דמ"ה וב"ן דמ"ה
ודב"ן שהם ב' שמות קס"א וב' קמ"ג וב' קנ"א
עם מוחין דגר"א דישסו"ת שהם עסמ"ב מלובשים
בהם עם הנרנח"י שהם כ"ד הוי"ת ו' בניקוד
פס"ח מלובשים כחח"ן וששה בניקוד צש"ק

בהגהת השמ"ש זיע"א שכל הי"ם דמ"ה הם בימין דז"א (ונק' חח"ן ודת"י דחסדים), וכל הי"ם דב"ן הם
בשמאל ז"א (ונקראים כג"ה ודת"י דגבורות). א"כ מ"ש חב"ד דמ"ה וב"ן דמ"ה הם ממש חב"ד, ונק'
חכמה ועטרא דחסדים. וא"כ א"צ למ"ש הרנ"ה ז"ל דף י"ח רע"ג [בדפו"י, ואצלנו עמוד ג"מ] לפרש, ר"ל
מ"ה וב"ן דמ"ה דחב"ד, כי לפי מ"ש השמ"ש בשער המוחין פרק ט' הנז' מוכן (מכת"י).

טו. שד"ה: מ"ש רבינו הרד"מ זלה"ה בכוונת קריאת שמע של ערכית דפסח בתיבת שמע כל הכוונות שאנחנו
מכוונים בחול ממש, גם הביא מוחין דאלקים כמו בחול ממש. ולכאורה נראה קשה, דהיה לו להביא מוחין
דקטנות ב' והם אכדט"ם, יען שקטנות א' והם שמות אלהי"ם כלילה הוא אינה בא אלא באחרונה אחר
גדלות ב', ומחמת זה החברים של הבה"כ שלנו חברת רחובות הנהר יכב"ן העבירו עליה הקלמוס וגם
השמיטו אותה מהסידור הנדפס מחדש עי"ש.

ונלע"ד כי שפתי פי צדיק מורינו הרד"מ ז"ל ברור מיללו, וכוונתו רצויה כי אלו ג' אלקים שכתב הם
קטנות ב' דאו"א עילאין. והוא על פי מ"ש רבינו זלה"ה בעין חיים שער או"א פרק ו' ובכמה מקומות,
ז"ל בקיצור, כי חיצוניות אימא עילאה הם שמות אלקים ומתגלים בד' ספירות התחתונות שלה. יצא לנו
מזה שנה"י דקטנות ב' דאימא עילאה הם שמות אלקים. משום הכי בתיבת שמע הביא שלשה שמות
אלקים והם דקטנות ב', אבל בתיבת ישראל שאנחנו מכוונים להמשיך כל קטנות ב' דאו"א עילאין שהוא
כללות פרצוף החיצון דאו"א עילאין, הכי שמות אכדט"ם, יען כי לא נתגלו שמות אלקים כי אם בתנה"י
דפרצוף החיצון דאימא עילאה, ולעולם בין בתיבת שמע ובין בתיבת ישראל הכוונה היא במוחין דקטנות
ב', ואין שינוי כיניהם אלא בשמות, שבתבת שמע הוא שמות אלקים ובתיבת ישראל הם שמות אכדט"ם
וכנזכר. וראיתי להר"א אליהו משען ז"ל בכתב יד על כוונת ערכית דליל פסח דף ח"י ע"א [א"ה ימ"ה יצ"ו,
הובא בספר צדק ושלוש דף פ"ט כנז"מ] שהאריך להקשות בזה, ולפי מ"ש כנז"ל אין כאן קושיא ודו"ק
(מכת"י).

ד"ה ומעשה וכו' יכוין להמשיך אל העשיה
ב' אלהי"ם. נ"ב, עם עשר אותיותיהם. (מסידור
הראמ"ע).

[קט"ו ע"א] מעל ציור יחוד נ"ר דחב"ד דעתיק
ונוק'. נ"ב, עיין ש"ש ח"ג דף ע"ט סוף ע"ג.
(מסידור הראמ"ע).

הנהות וציונים על הסידור חלק ה

רי"ו

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

ה"ג

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

ותחת הציור הנ"ל כתב: במלת ה' השני אחר
שהמשיך וכו' צריך לכוין להמשיך ג' ע"ב
כמו ק"ש שעל המטה. ואח"כ בסוף הדף כתב:
יכוין להמשיך הג' ע"ב עצמם עם ה"ג
מגבורות דדעת דעתיק וכו' ומשם למזל הח'
נוצר חסד ומשם למזל הי"ג ונקה, ויזווג הב'
מזלות ע"ב וקס"א וימשיך הג' ע"ב וה"ג
לכחב"ד דאבא.

זיווג הב' מזלות

יוד אלקה הי הי ויו יוד הי הי

(מסידור הראמ"ע)

[ג' ע"ב] בראש העמוד נ"ב, יכוין להמשיך
הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח מחסדים דדעת
דעתיק לחסד דעתיק שבגלגלתא דא"א ומשם
למזל הח' נוצר חסד ומשם לדעת העליון ונקה
מזל הי"ג ויזווגו הב' מזלות ע"ב וקס"א
וימשיך הטיפה עם ה"ח הנ"ל לכחב"ד דאבא.

[א' ע"א] נ"ב קדיש פשוט, ויכוין בברכו
ובמטבע הברכה, והוא בפרצוף הרביעי חכמה
דז"א. (מסידור הראמ"ע).

ד"ה בתיבת שמע יכוין לברר וכו'. נ"ב,
הכירור אוכל מתוך אוכל כמו בשבת. (מסידור
הראמ"ע).

ד"ה ושאר הכוונות כמו בחול. נ"ב, צ"ל כמו
בשבת. (מסידור הראמ"ע).

[א' ע"ב] ד"ה שמע. נ"ב, בשמע יכוין להמשיך
לנוק' הנה"י דצ' דו"ק דקטנות שני דאו"א
והמוחין ד' אכדט"ם וכו' המצויירים בדף ב'
ע"ב הידועים. (מסידור הראמ"ע).

ד"ה ע"ב דע"ב מלכות דחסד וכו'. נ"ב, אין
צריך לכוין הרפ"ח כי אם בירור אוכל מתוך
אוכל, ובשמע יכוין להמשיך לנוק' הצ'
והמוחין כנז"ל, והל"מ בישראל. (מסידור
הראמ"ע).

[ב' ע"ב] ד"ה ועתה יכוין להמשיך ג' קוי חח"ן
וכו'. נ"ב, צ"ל ג' קוי כתרים וחח"ן וכו',
[ואח"כ מעל ציור הנרנח"י הוסיף אהי"ה
הוי"ה כפולים בניקוד קמץ]. (מסידור הראמ"ע).

בציור אהי"ה הוי"ה בניקוד חיריק קוברץ עשה
סימן וכתב: לנוק' בשמע. (מסידור הראמ"ע).

[ג' ע"א] ע"י כוונות תיבת ה' צייר:

